

FOAIE ADOLESCENTINĂ

Nr. 10 din 2018
Revistă avizată de Inspectoratul Școlar Județean Bacău

COLEGIUL TEHNIC „ION BORCEA”
Buhuși, Bacău

ARTICOLE PE TEME DE
CULTURĂ GENERALĂ,
CREAȚII ARTISTICE,
DIVERTISMENT

10

FOAIE ADOLESCENTINĂ
Anul X, nr. 10, iunie 2018
ISSN 2501 – 6962
ISSN-L 2501 - 6962

Avem pentru tine o ofertă foarte variată!

Ești pasionat de informatică sau matematică? Atunci poți urma **profilul real**, specializarea **MATEMATICĂ-INFORMATICĂ, intensiv informatică – 28 de locuri.**

Vrei să devii medic sau te simți atras de științele naturii? Urmează **profilul real**, specializarea **ȘTIINȚELE NATURII – 28 de locuri.**

Literatura română și limbile străine sunt pe înțelesul și placul tău? Urmează **profilul uman**, specializarea **FILOLOGIE – 28 de locuri.**

Dacă misterele istoriei nu-ți sunt străine, vino la **profilul uman**, specializarea **ȘTIINȚE SOCIALE – 28 de locuri.**

Ai abilități practice remarcabile? Urmează una dintre specializările oferite de **profilul tehnologic:**

- TEHNICIAN DESIGNER VESTIMENTAR – 28 de locuri.**
- TEHNICIAN ÎN CONSTRUCȚII ȘI LUCRĂRI PUBLICE – 28 de locuri.**

Iar dacă ești un prichindel cu vise mărețe, în căutare de ajutor pentru viitor, urmează cursurile **CLASEI a V-a – 25 de locuri.**

Ne recomandă promovabilitatea excelentă la examenul de bacalaureat, calificativele „Foarte bine” obținute la inspecțiile școlare efectuate de ISJ, MECS și A.R.A.C.I.P, baza materială de excepție: laboratoare de informatică, de fizică, de chimie, de pregătire tehnologică, săli de clasă modern utilizate, o super sală de sport și un excepțional centru de documentare și informare.

Profesorii noștri sunt cei mai buni, poți găsi în ei parteneri și prieteni de încredere.

Activitățile extracurriculare desfășurate prin clubul de debate, clubul de ecologie, revistele „Foaie adolescentină” și „Floare albastră”, diversele echipe sportive - fotbal, volei, handbal, baschet – și grupurile de dans; proiectele educative naționale și internaționale îți vor deschide noi orizonturi.

Ne găsiți în Buhuși, strada Tineretului, nr. 3, telefon 0234261273, 0234261925, e-mail ionborcea@yahoo.com sau pe net la adresa www.ctionborcea.ro

ECHIPA DE REDACȚIE

Coordonatorii revistei:

Dir. adj. Liliana Radovici
Prof. Mihaela Zaharia

Redactor șef:

Ana-Maria Veliche, clasa a X-a B

Profesori îndrumători:

Zaharia Carmen-Mihaela, Nadina
Munteanu, Andrei Oana, Mihaela Craiu,
Zaharia Carmen, Cristina Budeanu

Elevi redactori:

Ardeleanu Larisa, clasa a X-a E
Archip Bianca – Cezara, clasa a XII-a A
Azoitei Costel, clasa a X-a D
Baciu Maria-Lorena, clasa a XII-a D
Bucur Petronela, clasa a VI-a
Casulschi Denisa-Elena, clasa a XII-a A
Călcăianu Bianca, clasa a IX-a A
Cercel Petru, clasa a IX-a A
Ciobanu Andreina Isabella, clasa a IX-a A
Diac Elisabetta, clasa a IX-a A
Feciorița Elena Laura, clasa a IX-a A
Ferică Alexandra-Gabriela, clasa a X-a C
Forcos Fabian, clasa a X-a B
Găucan Florentina, clasa a XI-a E
Gânguț Radu, clasa a VI-a
Grigoroiu Cristiana-Maria, clasa a IX-a B
Ilisei Bianca, clasa a X-a B
Iojă Clara, clasa a XI-a E
Lingurar Gabriel, clasa a XI-a F
Mihalache Daria, clasa a VI-a
Moscalu Paula, clasa a X-a E
Munteanu Lucian-Andrei, clasa a XII-a D
Muraru Ana – Roxana, clasa a XII-a A
Murariu Miruna, clasa a VI-a
Oproiu Ana-Maria, clasa a X-a E
Popa Delia, clasa a X-a B
Sava Cosmina, clasa a X-a C
Șanta Andrada, clasa a VI-a
Toronilă Petronela, clasa a X-a B
Țugui Neculai, clasa a IX-a A
Vasilio Ioana, clasa a XI-a E
Zachman-Țișcă Roxana, clasa a X-a C

Tehnoredactare și corectură:

Sileni Rizel-Alexandru, clasa a X-a B

EDITORIAL

În fiecare an ne propunem ca, prin revista „Foaie adolescentină”, să vă delectăm spiritual prin articolele noastre, atât prin cele informative, cât și prin cele artistice. Ca o floare ce crește, înmugurește și apoi înflorește, așa încercăm și noi să creștem și să facem să înflorească valorile adolescenților dornici să își arate calitățile în lume, prin creațiile lor. Suntem, de fiecare dată, în căutarea noilor talente în poezie, proză, publicistică, suntem în căutare de adolescenți care își rezervă dreptul de a-și exprima prin scris ideile, dând sens cuvintelor „inspirație” și „creație”, și prin care noi vrem să le immortalizăm sufletul în articolele diverse ce vor urma. Combinăm, totodată, gândirea unei lumi contemporane cu esența vechiului, astfel încât totul să fie remarcabil.

Cu ocazia unei noi ediții ne-am decis ca „planul de bătaie” pe care mergem de această dată să evidențiem latura tradițională a României noastre minunate cu ocazia aniversării a celor 100 de ani de la Mica și Marea Unire. În spiritul Centenarului Marii Uniri am plănuț să vă bucurăm gusturile cu articole înfloritoare ce țin de tradițiile și obiceiurile, atât vechi, cât și actuale, integrând și diverse descrieri ale activităților ce s-au desfășurat în cadrul liceului, pe această temă. Încercăm, de asemenea, prin ele să aprindem focul patriotismului în sufletul fiecăruia din voi, să vă amintim că sunteți urmașii unui popor cea a crezut în el, care, fără frică de moarte, a luptat cu vitejie atâtea secole pentru binele românilor de astăzi și a îndurat vorbe jignitoare ale marilor puteri, ca mai apoi noi să ieșim victorioși.

Vă invit cu drag, deci, să citiți textele acestor minunați scriitori, să priviți adevărata față a frumuseții unor cuvinte, să simțiți din plin emoțiile și aspirațiile tuturor celor care au pus suflet în textele ce vor urma! Deschideți-vă orizontul cunoașterii cu ele!

*Redactor șef,
Ana-Maria Veliche, clasa a X-a B*

OSPITALITATEA ROMÂNILOR

Toate țările au câte ceva aparte care să te facă să le pășești cu drag pământul. În orice colț al lumii există tradiții felurite și oameni de tot soiul, fiecare venind cu câte ceva nou și care te fac să simți aerul bucuriei țării respective. Doar oamenii din acele zone te fac să înțelegi spiritul și să le joci jocul cu drag.

De veacuri bune sunt recunoscuți românii drept cei mai ospitalieri, atrăgând, din an în an, din ce în ce mai mulți turiști să li se alăture la bucuriile anumitor sărbători, sau doar să admire peisajele desprinse, parcă, din poveste. Unii dintre acești turiști afirmă faptul că deși avem locuri minunate și tradiții datând de foarte mult timp, nu ar mai fi așa atrași de ele fără spiritul românului de a fi atât de ospitalier și omenos, de ți-e mai mare dragul să îi pășești pragul.

De sărbători importante precum Crăciunul sau Pastele, nici nu mai vorbim. Odată ce le intri în casă ești gata pus la o masă mare plină cu gustări alese, a căror rețetă a fost moștenită din moși strămoși, iar băuturile alcoolice au fost pregătite de luni, poate chiar ani buni să poată ajunge servite pe o masă mare și îmbelșugată. Ești întâmpinat încă de cum intri cu muzica lăutărească, sârbele și muzica populară, pentru că veselie este o armă a românului de a te face să uiți și de cele mai mari neazuri și să petreci cu el în spirit de sărbătoare creștină și românească.

Chiar și în zilele în care sărbătorile nu domnesc peste români, ești întâmpinat tot cu aceeași atmosferă ospitalieră. Astfel, ești invitat cu căldură în casa unde gazda încearcă să găsească tot ce e mai bun să te servească, țiuca și vinul sunt nelipsite, iar mancarurile sunt o delicatessă pentru cei ce nu au mâncat vreodată feluri romanesti. În timpul mesei nici de cum nu se stă și, ba cu o povestioară sau întâmplare hazlie de pe vremea lu' moș nu mai știi cum, ba cu un dans popular nu îți mai vine să pleci. Iar când vine ora să părăsești locuința ești încărcat cu multe daruri în desagă și cu bunătați de care să ai

și pentru o săptămână să servești și tu la coliba ta. Așa este românul, darnic și omenos, și nici nu se poate de bucuros, că el, și când plânge, râde, numai să nu vezi tu amarul lui și să îți continui petrecerea voios. De exemplu, moldovenii primesc cu mare onoare și după obiceiuri tradiționale transmise din îndepărtate veacuri, care și în vremurile noastre se mai păstrează.

În trecut, oaspeților, ce călcau pragul casei, li se propunea să guste dulceață preparată de gospodine, din orice fel de fruct, cu un pahar mare de apă rece din fântână. În prezent, tradiția este păstrată, iar numărul preparatelor culinare e diversificat.

Alt obicei nelipsit este întâmpinarea musafirilor cu pâine și cu sare, mod prin care gazda își arată tot respectul și căldura cu care primește oamenii la ea. Bineînțeles că fiecare zonă a României are ceva aparte și fiecare are parte de tradiții diferite în întâmpinarea noi veniților, însă am ales ca de aceasta dată să vorbim despre Moldova.

În cultura tradițională a românilor ospitalitatea reprezintă un anumit cod socio-moral, care este respectat în fiecare familie indiferent de statutul său social. Ospitalitatea noastră ca popor nu se reflectă numai în datinile populare sau respectarea normelor morale, ci reprezintă bunele intenții de a crea și păstra, în bune condiții, relațiile de rudenie și prietenie. La români, îți este drag să observi spiritul acela binevoitor, să observi că, poate, deși nu faci parte din poporul nostru, tu ești primit ca un membru al unei familii de mare cinste. Acest lucru l-au constatat mulți străini veniți de foarte departe doar pentru a gusta din prietenia unor oameni cu adevărat buni.

De aceea îți este drag, prietene, să colinzi România în lung și-n lat, că oriunde pășești, vei găsi gazde cum am povestit mai sus, care să aducă cinstea țării și în inima ta.

Ana-Maria Veliche, clasa a X-a B,
coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

FRUMUSEȚEA TULBURĂTOARE A MITOLOGIEI ROMÂNEȘTI

Termenul „mitologie” provine din limba greacă prin contopirea cuvintelor „mythos” = *mit* și „logos” = *studiu*, ceea ce presupune studierea amănunțită a tuturor miturilor ce aparțin unei civilizații.

Cultura românească se bucură de o caracteristică specială datorită relației profunde dintre folclor și cultură, în general. Caracterul rural a favorizat dezvoltarea unei culturi tradiționale foarte captivante, creative și pline de vitalitate. Mitologia românească este inundată de o bogăție explicită de simboluri și personaje ce conduc spre analiza unui sistem de coduri culturale, obiceiuri și tradiții atent păstrate și transmise de-a lungul timpului. De asemenea, mitologia românească se remarcă datorită originalității miturilor pline de eferescență. Paleta largă de mituri ne ajută să realizăm o clasificare a celor mai importante teme regăsite în mitologia românească. Printre acestea se numără:

❖ *geneza sau crearea lumii (cosmogonia)* – conform povestirilor populare, Dumnezeu a creat pământul cu ajutorul animalelor, în timp ce Satana (Nefărtatul) uneltește pentru a-i sabota planurile. În varianta populară, acesta este fratele neghiob al lui Dumnezeu.

❖ *mitul blajinilor (uriașilor)* – sintagma „alt pământ” regăsită în basme sugerează o imagine inversă (în oglindă) a pământului, unde trăiesc creaturile numite *blajini*. Aceștia sunt descriși ca având un respect deosebit față de Dumnezeu, deși par rău intenționați în faptele lor.

❖ *sfârșitul lumii (eshatologia)* – acest fenomen este precedat de câteva avertismente divine (cutremure, eclipse, comete). În final, Dumnezeu inițiază sfârșitul lumii folosindu-se de întunericul provocat de lipsa astrelor cerești (soare, lună, stele). Primul semn va fi apariția a trei personaje biblice (Enoh, Ilie și Ioan) ce vor fi omorâte deoarece vor dezvălui intențiile Satanei.

Tradiția populară a permis multor surse exterioare să hrănească bogata mitologie

românească. Mărturiile grăitoare se regăsesc în sculptură, ceramică, țesăturile și broderiile costumelor populare. Etnologi, poeți și scriitori de seamă ai poporului român au colecționat, păstrat și transmis basmele, poemele și baladele ce descriu anumite obiceiuri și tradiții legate de evenimentele din anul calendaristic. Scriitorul Ion Creangă poate fi numit, pe drept cuvânt, cap de listă în categoria colecționarilor de basme din folclor. Limbajul său original și pitoresc a dat viață unor serii întregi de personaje fascinante (Harap-Alb, fata babei și fata moșului). Alături de carismaticul scriitor, adăugăm pe Vasile Alecsandri, poetul ce a publicat cu succes varianta tristă și filozofică a baladei Miorița și pe prolificul Petre Ispirescu, scriitorul care a colecționat și publicat un număr impresionant de basme și nuvele din mitologie.

Mitologia românească este îmbogățită și cu ajutorul personajelor (ființelor) fabuloase (balaur, cal năzdrăvan, iele, Sânzâiene, strigoi, uriaș, zână, ursitoare, zmeu, etc.), a eroilor (Făt-Frumos, Greuceanu, Ileana Cosânzeana, Prâslea, Harap-Alb, etc.), sărbătorilor și ritualurilor (Crăciun, Bobotează, Dragobete, Mărțișor, Paștele, etc.) și a miturilor fundamentale (Miorița, mitul existenței pastorale; Meșterul Manole, mitul estetic; Traian și Dochia, mitul etnogenezei românilor; Zburătorul, mitul erotic).

În concluzie, mitologia românească ne captivează datorită unei frumuseți inexplicabile și tulburătoare deopotrivă. Caracterul său magic și contradictoriu reușește să ne surprindă neconținut, oferindu-ne momente de maximă concentrare, încordare și satisfacție sufletească atunci când personajele preferate reușesc să învingă forțele răului și sunt răsplătite pe măsura efortului depus.

Lingurar Gabrielă, clasa a XI-a E
Îndrumător, prof. Zaharia Carmen-Mihaela

Bibliografie:

<https://ro.wikipedia.org>

<http://mythologica.ro/mitologia-romaneasca>

ROMANIA ÎN UNIUNEA EUROPEANA

La 1 ianuarie 2007, România a fost, oficial, prima țară din Europa Centrală și de Est care a devenit stat membru al Uniunii Europene.

Data de 1 ianuarie a fost propusă ca moment al unirii în 2003 la Summitul de la Salonic și aprobată pe 18 iunie 2004 la Bruxelles. Semnarea Tratatului de aderare de către Traian Băsescu pe 25 aprilie 2005 aduce României titlul de „stat în curs de aderare” și de „observator activ”. Titlul de „observator activ” i-a permis Românie să își exprime punctul de vedere, fără drept de vot, în procesul de luare a deciziilor la nivel comunitar, putând astfel să influențeze aceste decizii și să își promoveze interesele naționale.

După aderare, România reușește să fie stat al Uniunii Europene cu drepturi depline. După numărul de locuitori, România, este cea de a șaptea țară, iar limba română a devenit și ea limbă oficială și a șaptea, după numărul de vorbitori în UE.

Intrarea în UE a României aduce pentru țară atât drepturi, cât și obligații, acestea venind din tratatele și legislațiile adoptate de Uniunea Europeană de la intrare până în prezent, la fel ca în cazul oricărui alt stat membru al UE.

În 2009, România participă, în calitate de stat membru, la alegerile pentru Parlamentul European, fiind aleși 33 de europarlamentari.

În 2014 România participă cu un membru mai puțin decât în legislația precedentă. În același an se termină perioada de tranziție în ce privește restricțiile de acces pe piața muncii în UE pentru lucrătorii români.

Președenția rotativă a Consiliului Uniunii

Europene va fi preluată, pentru prima dată, de către România în 2019.

Aderarea României la Uniunea Europeană aduce, pe lângă avantaje, și dezavantaje. UE oferă membrilor o piață vastă a muncii, de aproape 340 de milioane de oameni și o piață de desfacere fără taxe vamale. Dreptul românilor de a lucra în orice alt stat membru al Uniunii Europene face să scadă numărul populație României, deoarece mulți români consideră, și au dreptate, că profitul unui loc de muncă dintr-un alt stat al Uniunii este mai mare decât în țara noastră. Statul este astăzi mai sărac cu aproximativ 4 milioane de locuitori.

„Toti pentru unul și unul pentru toti”, este o deviză a politicii economice europene, deoarece relațiile dintre statele UE se bazează pe alianțe ce asigură ajutor reciproc, economic, dar și armat, dacă un stat membru este atacat de unul din afara Uniunii, astfel scăpând de cea mai importantă problemă de securitate, iminența unui atac rusesc.

Un dezavantaj ar fi costurile pe care România trebuie să le aplice pentru a atinge standardele Uniunii Europene în următorii cinci ani. Peste 25 de milioane de euro va cheltui România, dar o mare parte din acești bani sunt extrași de la cetățeni și firmele din România.

Fiind stat membru, România, adoptă schimbări privind costuri economice, dar și schimbări sociale.

În vreme ce țări ca Marea Britanie și Franța se orientează spre o părăsire a Uniunii Europene, România, de pe poziții controversate, se străduiește din greu să reziste, să progreseze și să demonstreze că merită să rămână un aliat credibil.

Moscalu Paula, clasa a X-a E,
Prof. Zaharia Carmen-Mihaela

**Desene realizate de elevi de la
clasa a IX-a D**

MAREA UNIRE

Unirea Transilvaniei cu România, eveniment de importanță istorică în viața poporului român, este rezultatul firesc al luptei sale seculare.

Poporul român a fost nevoit să poarte o luptă continuă pentru apărarea pământului străbun, să înlocuiască unealta cu sabia pentru a-și asigura condițiile necesare dezvoltării sale materiale și spirituale. Cu prețul unor lupte grele și sub conducerea unor personalități remarcabile, precum: Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazu și mulți alții, românii s-au opus cu vehemență tendințelor monarhiilor vecine, și-au apărat independența în calea expansiunii otomane.

În toamna anului 1918, criza politică din monarhia austro-ungară a atins punctul culminant. În timp ce lupta revoluționară submina din interior Imperiul Habsburgic, situația militar-strategică a Puterilor Centrale pe toate fronturile se apropia de dezastru. S-au intensificat dezertările; la începutul lunii octombrie 1918, aproape 250000 de soldați din armata austro-ungară au dezertat. Mulți dintre aceștia s-au refugiat în munții și pădurile din Transilvania, Croația, Cehia, constituindu-se în detașamente înarmate, care au luptat împotriva armatelor guvernamentale. Aceste detașamente, cunoscute sub numele de *cadre verzi*, având sprijinul populației locale, atacau autoritățile burghezo-moșierești, averile moșierilor și ale speculanților, acționând împotriva nedreptăților sociale și naționale.

În aceste condiții, în a doua jumătate a lunii octombrie și începutul lunii noiembrie, nemulțumirile și revoltele izolate ale muncitorilor, soldaților și țăranilor s-au contopit într-un singur șuvoi, declanșându-se revoluția burghezo-democratică în Monarhia Austro-Ungară. Țările Antantei au fost puse astfel în fața unui fapt împlinit în momentul deschiderii Conferinței de Pace de la Paris, care a consfințit destrămarea Austro-Ungariei, constituirea noilor state și desăvârșirea unității celorlalte.

Ideea convocării unei Adunări Naționale, care să constituie expresia voinței unanime de Unire a Transilvaniei cu România, a venit din partea socialiștilor, iar pregătirea Marii Adunări Naționale constituente de la Alba-Iulia s-a făcut într-un timp relativ scurt. Ea a constituit momentul de apogeu al luptei naționale a românilor.

Anunțând popoarelor lumii voința și hotărârea sa, națiunea română declară prin manifest că ea, *din ceasul acesta, oricum ar decide puterile lumii, este hotărâtă a pieri mai bine decât a suferi mai departe sclavia și atârănarea*. La Alba-Iulia au sosit 1228 de delegați aleși atât în circumscripțiile electorale din toate județele Transilvaniei, cât și delegați ai tuturor organizațiilor politice, economice, culturale, religioase, militare și sportive românești de pe întreg

teritoriul Transilvaniei. Erau prezenți numeroși oameni politici, fruntași ai mișcării naționale, precum: George Pop de Băsești, Enea Grapini, Emil Isac, Vasile Goldiș. În afară de delegații aleși de la Marea Adunare din Alba-Iulia, au venit locuitorii satelor de pe Câmpie, români din Sighetul Marmației și Satu-Mare, din jurul Aradului, Brașovului și toată împrejurimea Sibiului;

Banatul, de asemenea, era prezent. Din zecile de orașe și miile de sate, în ciuda tuturor greutăților și opreliștilor, au venit un număr de peste 100000 de oameni să participe și să hotărască unirea Transilvaniei cu România.

În felul acesta, la 1 decembrie 1918, adunarea românilor a hotărât, în unanimitate, unirea Transilvaniei cu România. Rod al luptei revoluționare a maselor populare de pe întreg teritoriul țării, Unirea Națională a corespuns necesității istorice a dezvoltării poporului român, a constituit un moment de mare însemnătate în procesul de dezvoltare a națiunii și a statului român.

Grigoroiu Cristiana-Maria, clasa a IX-a B,
Coord. Prof. Munteanu Nadina

**Desen realizate de Roxana
Buculei, clasa a IX-a D**

VALENTINE'S DAY VS DRAGOBETE

De-a lungul anilor, noi, românii, am împrumutat diferite sărbători care provin de la alte neamuri. Acum, pe 14 februarie românii sărbătoresc Valentine's Day, o sărbătoare americană, Ziua Îndrăgostiților. De ce nu ar fi sărbătorită o astfel de zi? Nimic nu ar fi în neregulă, dacă nu am fi avut această sărbătoare în calendar! Pe 24 februarie sărbătorim „pe românește” Dragobetele, tot o sărbătoare a îndrăgostiților! Românul, iubăreț și petrecăreț, le serbează pe amândouă.

De Valentine's Day, îndrăgostiții obișnuiesc să își facă daruri care mai de care mai frumoase și sărbătoresc această zi mergând la cinematograful, sau la teatru, iau cina în oraș sau, pur și simplu, stau acasă și se bucură de această zi.

Cu toate că majoritatea îndrăgostiților sărbătoresc această zi, puțini dintre ei știu de unde provine această denumire „Valentine's Day” și nu cunosc originea acestei sărbători. Simbolul acestei sărbători este Cupidon, fiul lui Venus. Legenda spune că la nașterea lui Cupidon, tatăl său, Jupiter, a vrut să îlucidă, deși mama lui, Venus, se împotriva. Aceasta l-a ascuns pe Cupidon în pădure, loc în care acesta a învățat să folosească arcul pentru vânarea animalelor, înainte de a-l folosi pentru a lega destinele oamenilor.

Prima dată când ziua de 14 februarie a devenit o zi importantă a celebrării dragostei a fost în secolul al XIV-lea, tot atunci au apărut și primele scrisori de dragoste. Englezii erau convinși că 14 februarie este ziua în care păsările se adună, de aceea încep să trimită bilețele de dragoste pe care le numeau „My Valentine”. De Ziua Îndrăgostiților, în epoca medievală, atât băieții cât și fetele trebuiau să tragă la sorți un nume dintr-un bol și trebuia purtat pe mână toată săptămâna următoare. Femeile consumau diferite alimente neobișnuite cu ocazia acestei sărbători deoarece, potrivit superstițiilor, ar fi putut să-și viseze ursitul.

La sfârșitul secolului al XVIII-lea, Richard Cadbury, fiul lui John Cadbury, celebrul producător de ciocolată, a decorat, pentru Ziua Îndrăgostiților, o cutie cu bomboane, eveniment care a condus spre moda oferirii în dar a unor dulciuri de acest gen persoanei iubite.

La români, Valentine's Day începe să se sărbătorească după revoluția din 1989, deși sărbătoarea tradițională a iubirii are loc pe 24 februarie și se numește „Dragobete”. În această zi, fetele și băieții se îmbrăcau în haine frumoase și, dacă vremea era plăcută, mergeau prin lunci și păduri, cântând și căutând primele flori de primăvară. Fetele aveau obiceiul de a strânge ghiocei, viorele și tămâioase, urmând să le pună la icoane. Florile se păstrau până la Sânziene, apoi erau aruncate pe ape curgătoare. În dimineața zilei de Dragobete, femeile și fetele tinere strângeau zăpadă proaspătă, pe care o topeau și o foloseau la spălatul părului, pentru a fi frumoase și admirate. Exista și obiceiul ca fetele și băieții să se adune la o casă pentru „a-și face de Dragobete”, pentru a rămâne îndrăgostiți tot anul, până la următoarea sărbătoare a iubirii. Întâlnirea se transforma într-o adevărată petrecere cu mâncăruri alese și băutură. Prin unele locuri, băieții obișnuiau să meargă prin satele vecine, peste dealuri, chiuind și cântând, până ajungeau în aceste locuri de întâlnire. Se organizau hore, tinerii dansau, se sărutau și își făceau jurăminte de iubire.

De aceste obiceiuri își aduc azi aminte bătrânii satelor, care, în tinerețe, participau la astfel de petreceri, și tinerii, care, dintr-un sentiment de îngrijorare în fața invaziei obiceiurilor occidentale în detrimentul celor autohtone, luptă pentru păstrarea tradițiilor românești.

Petronela-Nicoleta Toronilă, clasa a X-a B,
Coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

Surse:

www.gandul.info , www.CrestinOrtodox.ro

MISTERELE BUCEGIILOR

Nici în ziua de azi nu se știe de ce, în 1993, pe parcursul lunii august, Munții Bucegi au „jucat” pur și simplu! Câteva sute de cutremure de mică intensitate s-au înregistrat atunci în zonă. Nu se cunoaște nici sursa izvorului de apă din același masiv muntos. Este apa cu cea mai mare puritate din lume, după analizele specialiștilor. Se spune că Munții Carpați ar fi străbătuți de tuneluri lungi de sute de kilometri. Asemenea caverne uriașe ar exista și în Bucegi. Se vorbește și despre faptul că pe vf. Omu ar fi fost un sanctuar dacic așa cum au mai fost și pe alte creste ale munților noștri, de pildă, în Retezat și Ceahlău, formându-se astfel un uriaș „triunghi de aur” al Daciei. Forma bizară, a unui cap de om, ar putea fi un indiciu al existenței unei activități spirituale deosebite. Se știe că muntele sacru al dacilor se numea Kogaion, care s-ar traduce prin „Capul lui Ion”. Istoricul antic Strabon ne spune în *Geografia*, (VII,3,5) „Tot așa și acest munte a fost recunoscut drept sacru și astfel îl numesc geții; numele lui, Kogaionon, era la fel cu numele râului ce curgea alături”. Să fie Bucegiul, Kogaionul dacilor?

Primele cercetări făcute în Bucegi s-au petrecut în 1927, în partea estică a masivului, pe Valea Ialomitei, într-o zonă cunoscută sub numele

„Șapte izvoare”. Misterele muntelui se împletesc cu anumite certitudini. Se spune că aici venea Zalmoxe, zeul dacilor, să bea apă, iar despre acest loc se mai spunea că se numea „al nemuririi”. Simbolul celor șapte izvoare era încrustat nu numai pe scuturile dacilor, ci se găsește și pe Columna lui Traian. Strabon arată și că: „Locuința marelui preot dac ar fi fost într-o peșteră din Kogaion și aici, în clipe de cumpănă venea să se sfătuiască sau să consulte voci oraculare probabil chiar regele dacilor”. Dacii își numeau preoții *călători prin nori*; ceea ce poate relaționa cu ideea că sanctuarul principal era pe un munte care atinge norii, iar Vârful Omu este în permanență învăluit de nori. Istoricul antic grec semnaleză prezența unei ape care curgea pe alături de Muntele Sacru. Ialomita, izvorăște din vecinătatea

întreitului Stâlp al Cerului, format din piscurile Găvanu, Vârful Ocolit și Omu. Râul ocolește platoul Babelor ajungând la picioarele peșterii care-i poartă numele. Peștera Ialomicioarei se numea altădată „Peștera lui Decebal” și conține o anumită zonă căreia i-a rămas numele „La Altar”.

În perioada 1927-1935, aici s-au făcut investigații atât de cercetători români, cât și francezi. Oamenii de știință au arătat că încărcătura de bacterii din apa izvorului misterios din Bucegi este zero, un fapt unic în lume. Alte cercetări au fost realizate în anii '80. Specialiștii au constatat că izvorul se alimentează dintr-un lac subteran imens. Cert e că debitul izvorului este de 4000 l/s.

De neclintit par a fi Munții Bucegi, când îi privești de departe, dar cutremurele din august 1993 arată că nimic nu este imposibil acolo. Gheorghe Porancea, tehnicianul stației meteo din Vârful Omu pare „cutremurat” și el și spune despre mișcărilor tectonice: „Deveniseră deja obisnuință. Zilnic se cutremurau Bucegii. Aici, la 2.505 metri altitudine, la stația meteo, simțeam mai tare cutremurele decât la baza muntelui. Au fost doar niște crăpături în pereții refugiului salvamont de la Omu. Atât. Apoi cutremurele au încetat brusc. De atunci n-au mai fost”. Traian Trufin, inginer geolog, vorbește și despre ale ciudățeni ale celui august de pomină, petrecute în localitățile de la poalele munților: „Eu cunosc vreo 50 de

oameni care au avut insomniile atunci. În aer se simțea un miros ciudat, parcă era gaz. E posibil ca acea emanație de gaze să fi provocat insomnia. Eu locuiam în acea perioadă pe Strada Telecabinei și știu că multă lume de acolo se plângea de insomnie” (www.esoterism.ro).

Poveștile despre misterele Bucegilor curg, asemeni unui izvor nesecat: tămăduiri miraculoase, bubuituri ciudate și inexplicabile, energii deosebite și multe altele... Ceea ce ne rămâne este să așteptăm pentru că: „nu este nimic ascuns, care nu va fi descoperit și nimic tănuit, care nu va ieși la lumină. Dacă are cineva urechi de auzit, să audă.” (Marcu 4:22-23).

Clara Iojă, clasa a XI-a E,
coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

<http://evz.ro>

STRĂINĂTATE AMARĂ...

„Vrem o țară ca afară!...” spune un celebru cântec la modă acum, iar acest „afară” este sinonim cu un „corn al abundenței”. Sunt mulți români care se gândesc să plece peste hotare pentru un viitor confort, și puțini o fac pentru o experiență de viață, adică pentru a cunoaște lumea. Pleacă mama de lângă prunc, pleacă tatăl de lângă familie, pleacă bătrânii pentru traiul tinerilor, totul pentru împlinirea unui vis frumos, cu o casă frumoasă, cu o masă îmbelșugată, cu copii care o pot lua pe drumul lor, dar nu de la lingură și fulculiță.

Românii aleg drumul străinătății, în general, după mulți bani, însă – vorba ceea - „socoteala de acasă nu se potrivește mereu cu cea din târg”. Viața e un plan al lui Dumnezeu, uneori corespunde cu planul tău, alteori, nu. Merită să lucrezi în străinătate, dacă nu ai multe cheltuieli de unul singur, dacă reușești să strângi bănuții și să te întorci acasă, în cazul în care țara de „acasă” nu te jupuiește de ce ai agonisit cu atâta sudoare. Și în străinătate trebuie să cheltuiești, în final trebuie să tragi linie, să

Pictură în ulei realizată de Elisabetta Diac, clasa a IX-a A

socotești și să hotărăști... Există un moment când nu te mulțumesc banii strânși, pentru că nu pot stinge

dorul de părinți, de familie, de prieteni și de ce nu, de „picior de plai” și „o gură de rai”...

Pictură în ulei realizată de Elisabetta Diac, clasa a IX-a A

Ofertele de muncă în străinătate sunt de cele mai multe ori foarte tentante, dar rareori nu presupune sacrificii: familia, timpul pe care nu îl poți răscumpăra, acceptarea unei munci sub nivelul tău de pregătire sau chiar sub demnitatea ta. Câte fete nu sunt care au căzut în capcana unor traficanți de ființe umane?!... În spatele unor așa-ziși binevoitori se ascund excroci versați care te pot lăsa pe drumuri sau îți pot fura libertatea. Viața dincolo de granițele țării tale vine cu diferite provocări, eșecuri, realizări care te vor transforma. Străinătatea te maturizează, treci prin multe peripeții și peste multe piedici și capcane. Prima provocare este adaptarea la acel stil de trai și civilizație, lucru posibil prin cunoașterea limbii băștinașilor.

Fără a încerca să-i descurajez pe cei care doresc să câștige un ban în plus în mod cinstit, doresc doar atât, să-i fac să se gândească și la pericolele străinătății, la visul urât pe care s-ar putea să-l trăiască, pentru că – vorba ceea – „Paza bună, trece primejdia rea!”.

Adelina Găucan, clasa a XI-a E,
Coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

ROMÂNI, LAUREAȚI AI PREMIULUI NOBEL

Cele mai cunoscute distincții din lume, și cele mai apreciate, Premiile Nobel, au fost înființate grație inventatorului dinamitei, Alfred Nobel. Acesta a fost un savant și om de afaceri prosper care, în testamentul său, a cerut, ca în fiecare an, fundația întemeiată de el să ofere un premiu în bani și o distincție celor care „aduc cele mai mari servicii umanității” (www.wikipedia).

Printre aceste persoane distinse cu lauri s-au numărat și câțiva români (Herta Muller, Gheorghe Emil Palade, Elie Wiesel, Ștefan Hell), dar sunt și alții care au fost foarte aproape (Lucian Blaga, Gheorghe Benga, Ștefan Procopiu, Nicolae Paulescu).

Academia Regală de Științe din Suedia o distinge cu Premiul Nobel pentru Literatură în 2009 pe scriitoarea germană de origine română **Herta Muller**, pentru „densitatea poeziei și sinceritatea prozei cu care a descris plastic universul dezrădăcinaților”. Aceasta s-a născut în 1953 în Banat, în apropiere de Timișoara (la Nițhidorf), însă, sistemul opresiv comunist o determină să emigreze în Germania. Fusesse persecutată de Securitate, însă momentele de coșmar de sub regimul comunist vor fi defulate cu talent în textura romanului *Leagănul respirației* și îi vor aduce recunoașterea valorii internaționale.

Prezentat în enciclopediile lumii drept om de știință american de origine română, **Gheorghe Emil Palade**, este un alt laureat al Premiului Nobel. S-a născut la Iași, în 1912 și a excelat în domeniul biologiei celulare și al medicinei. În 1946, după căsătoria cu Irina Malaxa pleacă în SUA unde va lucra ca cercetător la Universitatea Rockefeller din New York. Primește Premiul Nobel pentru Fiziologie sau Medicină în 1974 „pentru descoperiri privind organizarea funcțională a celulei ce au avut un rol esențial în dezvoltarea biologiei celulare moderne” (www.wikipedia).

Elie Wiesel s-a născut la Sighetu Marmăției, în 1928, într-o familie de evrei. A fost scriitor, filozof, eseist și ziarist american de

origine română, supraviețuitor al Holocaustului după ce a fost condamnat la muncă silnică la Auschwitz III Monowitz și Buchenwald. La 10 ani de la eliberare, în 1955 pleacă în SUA. În 1986, Elie Wiesel primește Premiul Nobel pentru Pace. Comitetul Norvegian pentru Premiul Nobel pentru Pace l-a numit: „un mesager al omeniei”.

Ștefan Walter Hell s-a născut în 1962 în Arad. Este un cercetător german de origine română care în 1978 a emigrat cu familia în Republica Federală Germania. În 2014 primește Premiul Nobel pentru Chimie, împreună cu Eric Betzig și William E. Moerner „pentru dezvoltarea microscopiei fluorescente cu super-rezoluție”.

Lucian Blaga a fost propus în 1956 pentru această distincție, însă nu de oficialii români, ci de „un grup de intelectuali români din Franța și Italia” (Mihai Ralea). Nu este laureat, obținuse locul al doilea (după numărul de voturi). Aproape de a fi considerat „cel mai bun” a fost și fizicianul **Ștefan Procopiu**, în 1970.

În 2003, Premiul Nobel pentru Chimie este acordat unor americani pentru descoperire care aparținuse unui cercetător clujean, **Gheorghe Benga**. În bibliografia studiilor americanilor a figurat, o vreme, numele cercetătorului român, semn că acesta făcuse descoperirea cu mult timp înaintea lor, însă oficialitățile române nu au știut să-și popularizeze valorile.

La fel s-a întâmplat și cu **Nicolae Paulescu**, cercetătorul român care a descoperit insulina în 1921. Nu a fost propus de români, iar după doi ani, doi canadieni primeau Premiul Nobel pentru aceeași descoperire.

De ce România nu a avut un laureat al Premiului Nobel? Un răspuns se poate evidenția studiind situațiile unor români care au reușit prin recunoașterea de către alții a meritelor și prin reprezentarea statelor care i-au susținut. Ne mândrim cu aceste valori, dar ne întristăm că la noi ierarhiile se stabilesc după alte criterii decât cele valorice.

Larisa Ardeleanu, clasa a X-a E,
coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

ACUM UN VEAC, ÎN EUROPA...

Primul Război Mondial a fost pregătit și declanșat de către marile puteri europene grupate în două blocuri politico-militare create în perioada premergătoare războiului, respectiv, „tripla alianță” (Puterile centrale) și „tripla înțelegere”(Antanta). Obiectivul urmărit de marile puteri ale celor două blocuri politico-militare era de a împărți și reîmpărți lumea în colonii pentru a-și asigura un anumit statut în lume. Acest obiectiv devine cauza principală pentru declanșarea războiului.

Pentru declanșarea războiului era nevoie de un pretext... Atentatul de la Sarajevo (Bosnia) prin care, în vara lui 1914, prințul moștenitor al Austro-Ungariei, Franz-Ferdinand este asasinat de către un student sârb, a însemnat scânteia care a justificat agresiunea ulterioară a Austro-Ungariei asupra Serbiei. În scurt timp, ca într-un lanț de domino, întreaga Europă se afla în război.

În 1916, România (în care nu era inclus și Ardealul), după doi ani de neutralitate, intră în război, de partea Antantei. Deși era o țară predominant agrară, tradițională și cu o productivitate scăzută, la acel moment, era cea mai bogată în resurse și mai productivă din Europa. Bărganul era „Grânarul Europei”.

Pe 6 decembrie armata germană intră în București, iar Casa Regală se mută la Iași. România a cunoscut ororile războiului: primele bombardamente, peste 9 milioane de oameni uciși, între care 5% erau civili. În acțiunile militare din Primul Război Mondial s-au folosit pentru prima dată gazele toxice, tancurile și avioanele.

Patru imperii s-au descompus în acest război: rus, german, austro-ungar și otoman. În istoria sovietică, spre deosebire de cea occidentală, studiarea acestui război a fost eclipsată, pe fundalul unor subiecte conexe, de revoluția bolșevică și războiul civil, care, în profilul ideologiei de epocă, au fost favorizate. În anii '30, s-a tins spre o imagine idealizată a militarului rus din Primul Război Mondial, iar azi, se vorbește chiar de o revoluție sexuală a soldatului rus ca parte componentă a revoluției sociale din 1917.

Primul Război Mondial a desființat toxicul Imperiu Austro-Ungar și a permis formarea României Mari prin unirea Basarabiei și apoi a Ardealului cu patria mamă, eveniment care împlinește anul acesta 100 de ani.

Hartă satirică a Europei înainte de Primul Război Mondial (www.historia.ro)

Ioana Vasiliu, clasa a XI-a E,
coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

CUM VĂD EU FIZICA?

Fizica și dezvoltarea societății

Fizica este știința care se ocupă de studiul fenomenelor naturii, aceasta este definiția pe care o învățăm la școală. Filozoful englez Bacon a spus: *Știința e putere*. Și eu consider că fizica e o putere, deoarece ea a fost și este *motorul* în progresul celorlalte științe și a avut un rol important în evoluția tuturor domeniilor, inclusiv în filozofie și psihologie, în științele economice și umaniste. Fizica este una dintre cele mai vechi discipline academice. Dacă includem și astronomia, putem spune că este antică. De-a lungul secolelor s-a demonstrat că fizica a avut un rol hotărâtor în evoluția biologiei, medicinei, psihologiei, fiziologiei, științelor economice și sociale.

Fizica este declarată *știința fundamentală* și se bazează pe matematică, deoarece calculul științific este parte integrată a fizicii.

Fizica a devenit o știință modernă în timpul Revoluției Științifice, care a început cu Nicolas Copernic, cu teoria că nu Pământul este centrul universului și că el se rotește în jurul soarelui. Sistemul lui Copernic a fost fundamentat de Kepler, care a formulat legile empirice ale mișcării planetelor. Iată dovada că fizica și astronomia contribuie la progresul tehnico-științific. Progresul în domeniul fizicii a dus la dezvoltarea rapidă a tehnologiei umane din ultimele două secole.

Prima invenție, roata, a fost un pas mare în evoluția omenirii. Următoarele invenții și descoperiri au influențat mult evoluția umană – aprinderea controlată a focului, prelucrarea metalelor, navigația, busola, luneta, forța aburilor, automobilul, aeronautica, telefonul, undele radio și microundele, cea de-a patra stare de agregare – plasma, razele X și alte elemente cheie. Deși ne pare imposibilă astăzi, se va putea întâmpla în viitor: teleportarea. Listei invențiilor se pot adăuga și alte descoperiri foarte importante: laserul, computerul, internetul, televizorul și radioul. Evoluției umanității, secolul al XX-lea a adus momentul în care omul s-a apropiat cel mai mult de dezlegarea marelui mister: înțelegerea Universului. Albert Einstein, genialul savant, a spus: „Vreau să aflu ce principii fundamentale a urmat Dumnezeu în crearea Universului. Altceva nu mă interesează .”

Cercetările sale au contribuit la dezvoltarea teoriei relativității; pe de altă parte, observațiile și progresele realizate în domeniul fizicii au făcut posibilă conceperea bombei atomice, care a indus speciei umane groaza autodistrugerii. Conștientizarea acestei contribuții l-a chinat pe genialul om de știință până la sfârșitul vieții.

Putem vedea că fizica este pretutindeni, ea este în jurul nostru și ne face să fim dependenți de ea pentru că este o știință a naturii, aceeași natură de care aparținem și noi. Zi de zi, cu ajutorul fizicii, avem posibilitatea de a răspunde întrebărilor remarcabile: cum se mișcă stelele? ce este energia? ce legătură este între Pământ și Univers? ce ține materia legată? ce este materia? și multe altele. Goethe a scris în *Faust*: „Într-adevăr știu multe, dar aș vrea să știu totul”. Setea de cunoaștere este tot mai mare cu cât omenirea evoluează și descoperă noi miracole și lucruri magice. Mai important decât descoperirea acestor lucruri magnifice este modul prin care s-au putut valorifica toate aceste cunoștințe în dezvoltarea umanității. „Valoarea unei idei constă în utilizarea sa” - spunea Thomas Edison, cel care a inventat aparatele electrice, care au dat naștere unei întregi epoci, începând cu „becul cu incandescență”, „fanograful” și „filmul”. Energia electrică a provocat o transformare majoră în societatea modernă. Întregul nostru mod de viață este dependent de electricitate.

Indiferent de cât de mult știm, întotdeauna există ceva nou de descoperit și, cu fiecare descoperire, generăm noi tehnologii. Descoperirile fundamentale au condus la diverse aplicații tehnologice. De exemplu, tranzistorul și dioda sunt blocuri fundamentale pe care este construită întreaga noastră societate. Ele sunt utilizate în: ceasuri electronice, calculatoare, aparate auditive, telefoane, sistemul de poziționare GPS, radiouri, LED-uri. Și despre lasere putem spune aceleași lucruri. Diversele aplicații ale laserului includ: cititoare de coduri de bare, micro-intervenții chirurgicale, fibre optice, imprimante laser, holografie, fuziune nucleară.

Rezonanța magnetică (IRM) este utilizată în prezent în mod curent pentru a identifica diverși compuși chimici, atât în chimie, cât și în biologie. Cu ajutorul rezonanței s-au descoperit tumorile din organism și a fost posibilă studierea activității cerebrale.

Astăzi, fizica este un subiect vast și foarte dezvoltat. În ciuda descoperirilor importante din ultimele patru secole, există probleme deschise în fizică, care așteaptă să fie rezolvate. De exemplu, cuantificarea gravitației este cea mai arzătoare dintre probleme și, cu siguranță, cea mai dificilă. Odată cu elucidarea acestei probleme, fizicienii vor avea o imagine mult mai clară despre interacțiunile din natură și astfel, multe dintre fenomenele și obiectele pe care le întâlnim în astrofizică, de exemplu: „găurile negre”, își vor găsi explicația în mod natural.

Fizica este mai mult decât o știință fundamentală, care ne ajută să înțelegem Universul și legile naturii. Ea a devenit baza industriei de tehnologie, construită din lasere, fibră optică, semiconductoare, materiale avansate și alte inovații. Toate acestea arată că fizica îți dă posibilitatea de a fi prezent în construirea viitorului, în aceeași măsură în care te ajută să înțelegi lumea ce te înconjoară.

Răspunsul unor întrebări fundamentale din domenii diverse precum: medicina, științele materialelor, industria în general, afacerile sau politica se află în principiile și legile fizicii.

Obiectivul fundamental al fizicii este de a înțelege transformarea materiei și a energiei la orice nivel, de la originea Universului în Bing-Bang și până în interiorul atomului din picătura de rouă. Fizicienii și fizica ne-au schimbat viețile cu căutările și încercările lor de a înțelege și de a explica toate aceste fenomene. Fizica este o artă a înțelegerii lucrurilor. Am văzut că, încă din antichitate, oamenii s-au întrebat de ce strălucesc stelele, de ce piatra este tare sau de ce strălucește aurul. Acum avem răspunsurile. Da Vinci a schițat o turbulență în apa care curge, pe care acum o putem explica. A desenat mașini de zbor fantastice, pe care acum le putem construi. Oamenii au visat să poată comunica de pe un continent pe altul, să atingă luna sau să privească în interiorul unui atom. Acum, toate acestea au devenit realități. Fiecare întrebare elucidată este un câștig în fața naturii. Fizica este peste tot! Ne trezim alături de ea și adormim împreună. Dacă-i vom descoperi tainele, natura ne va fi prietenă.

Ferică Alexandra-Gabriela, clasa a X-a C,
coord. prof. Munteanu Nadina

Picturi realizate de Elisabetta Diac, clasa a IX-a A

INVITAȚIE LA TEATRU ȘI LA LECTURĂ

APOCALIPSA ÎN 4 ACTE

Cronică dramatică

Pe 7 octombrie 2017, buhușenii au avut un rendez-vous cu lumea teatrului prin intermediul piesei *Apocalipsa în 4 acte* în regia Liviei Taloi și a Meliei Cerchez.

Cei care nu au văzut-o, probabil, se întrebă dacă merită vizionată. Depinde de gusturile fiecăruia! Într-un interviu la televizor, Alin Brancu, unul dintre actori, a descris-o ca fiind „o hăhăială”. Dacă sună precum stilul vostru, aceasta este piesa pentru voi!

Pentru cei care nu s-au hotărât, aș putea scoate niște „secrete din casă”. „Apocalipsa În 4 acte” urmărește poveștile mai multor oameni și modul în care aceștia reacționează la vestea că sfârșitul lumii se apropie. În primul act, protagoniștii sunt o familie de romei, în cel de-al doilea, un soț, soția sa și amanții lor, iar în al treilea, un preot, un terorist și o schizofrenică și soacra mare. Oare ce s-a întâmplat în actul al patrulea? Vă las să vă imaginați...

Piesa este plină de glume care reușesc să aducă zâmbetul pe fața spectatorului. Unele dintre ele sunt vechi, precum cele despre călătorie, iar altele sunt mai de actualitate, despre teroriști și despre tehnologie. Câteva dintre poante pot părea puțin exagerate și se râde pe baza unor stereotipuri, astfel, actul întâi pare chiar puțin rasist. Piesa este și un pic obscenă, în special actul II și III, însă aceasta nu reprezintă o problemă mare a piesei.

Surpriza serii a fost Emil Mitrache (Americano) din serialul „La bloc”. Rolul său a fost acela de a ține câte un monolog înaintea fiecărui act, dar și după, pentru a explica învățătura morală a acestuia.

Distribuția a fost formată din câțiva dintre actorii care joacă în serialul „Trăsniții”, iar performanța lor pe scenă a fost exact cum v-ați aștepta.

Dacă v-am făcut curioși, vă invit la următoarea reprezentație a piesei „Apocalipsa în 4 acte” și poate la alte piese de teatru.

Alin Țugui, clasa a IX-a A,
Prof. Zaharia Carmen-Mihaela

PROF. DR. CALIN CONSTANTIN LA BUHUȘI

Calin Constantin, absolvent de filologie, profesor universitar de literatură română, redactor șef al revistei „ATENEU”, publicist de elită al Bacăului s-a consacrat doctoral punerii în valoare a operei lui George Bacovia. Astfel, a dedicat câteva cărți de referință: *Dosarul*

Bacovia (eseuri despre om și epocă); *Dosarul Bacovia II* (o descriere a operei); *În jurul lui Bacovia*. Inedite sunt volumele în care adună eseuri, articole, opinii diverse despre istoria noastră: *Despre șapcă și alte lucruri demodate* (Două drumuri la Malmo); *Gustul vieții*; *Provinciale*; *Cărțile din ziar* (Interviurile).

Lansarea noii cărți a admiratorului marelui Bacovia a avut loc pe 12 aprilie 2018, la Biblioteca Municipală George Bacovia din Buhuși.

La început, a avut loc o ceremonie religioasă de purificare a proaspăt renovatei biblioteci.

La lansarea cărții au participat primarul, critici literari, istorici literari, profesori de limba și literatură română și redactori ai unor publicații. Aceștia au apreciat meticulozitatea criticului literar în analiza și interpretarea operei bacoviene, precum și interesul deosebit al acestuia pentru poetul băcăuan, de-a lungul anilor, astfel încât s-a ajuns la o relație de identificare spirituală între critic și artist.

Forcoș Fabian, clasa a X-a B,
Coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

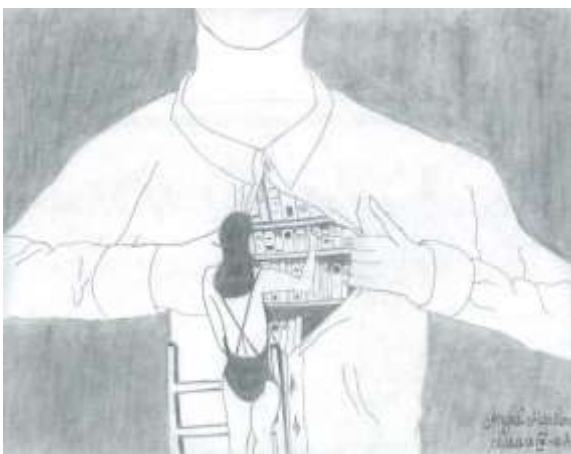
RECVIEM ÎN ABAȚIA PORT-ROYAL

Cronică literară

Nu știu câți dintre voi apreciați poezia modernă sau câți știu că avem în liceul nostru un reprezentant al acestui stil, însă la începutul lunii noiembrie, profesorul de filosofie Ion Pascaru (cunoscut și ca Ion Dinvale) a lansat cartea *Recviem in abația Port-Royal*.

Acest volum de poezii este al șaptelea și cel mai recent al lui Ion Dinvale. Da, al șaptelea. Este destul de impresionant. Iar poeziile sale nu sunt unele care sunt făcute doar ca să fie la număr. Sunt pline de semnificații, apreciate atât de cititori cât și de criticii literari. Recunosc că nu am citit din celelalte volume, iar din acesta am citit doar câteva poezii pentru a-mi forma o idee despre carte și ca să știu ce să scriu în acest articol. Dar mi-au plăcut versurile sale, chiar dacă nu sunt un iubitor al modernismului. Prin acestea autorul critică natura umană, uneori într-un mod mai umoristic, alteori într-unul mai sumbru. În unele poezii apare autocritica, regrete, vina și alte sentimente nutrite de psihicul uman, însă vă las pe voi să descoperiți mai mult dacă sunteți curioși.

Aș vrea să mai vorbesc și despre lansarea cărții. Acesta a avut loc în amfiteatrul liceului. Acolo au fost invitați membrii ai Uniunii

Desen realizat de Marilena Anghel, clasa a X-a A

Scriitorilor Români Bacău, profesori din liceu dar și elevi. Colegii scriitori ai lui Ion Dinvale și-au exprimat părerea despre noua sa carte, citind și câteva rânduri din ea. Aceștia au fost Petre Isachi, Ion Fercu, Dumitru Băneanu, Calistrat Cosmin și Ion Tudor Iovian. Petre Isachi, de pildă, spune despre poezia poetului din Valea lui Ion: *Ion Dinvale îl adoptă pe Pascal ca pe un alter ego. Remarc substanța lirică deosebită, maturitatea estetică a poetului. Putem spune că ni s-a propus un tratat de descompunere, un recviem în tonalitate mozartiană în care își fac prezența tragicul și absurdul. Tragicul este estompat de ironie, sarcasm și romantismul interior.*

Discursurile lor m-au făcut să realizez că în Buhuși există mulți oameni importanți pentru cultura românească, mai ales că nu este un oraș chiar așa de mare și însemnat. Probabil că ar fi ajuns mai departe dacă s-ar fi născut în altă parte, de exemplu în București. Dar nu au lăsat asta să le stea în cale, au preschimbato visurile lor în realitate, au devenit ceea ce și-au dorit și sunt chiar buni la ceea ce fac astăzi.

Poate ar trebui să luăm exemplul de la ei și să nu ne lăsăm descurajați de faptul că ne-am născut într-un oraș micuț (și doar aparent nesemnificativ) și să luptăm pentru visurile noastre, să transformăm noi orașul Buhuși într-unul important.

Alin Țugui, clasa a IX-a A,
Prof. Zaharia Carmen-Mihaela

MINCINOȘII DE E. LOCKHART

Cronică literară

Acesta este un roman mystery, Young Adult. Pot spune că titlul este ceea ce m-a atras spre a citi această carte și cuvintele de pe spatele copertii, care invocă misterul și mai ales curiozitatea cititorului.

Prefer romanele de mister, deoarece o carte de acest tip, executată cum trebuie, te va ține cu sufletul la gură pe durata întregii lecturi, iar acesta este un lucru important deoarece asta mă face să vreau să iau cartea în mână și să nu mă opresc din citit.

Pot spune că această carte a reușit să se se facă remarcată într-un mod plăcut, și o voi ține minte mult timp de acum înainte. Povestea a fost plină de suspans, având un impact puternic asupra mea, fiind excelent executată, având în vedere faptul că totul a trebuit să fie spus în mai puțin de 270 de pagini. Am citit această operă atât de repede încât am avut senzația că nu citeam o carte, în fața mea vedeam un film. Povestea se desfășura în mintea mea în imagini clare.

Este acea carte din care citești două pagini și deja știi că te va ține treaz toată noaptea. Din primele replici te face să îți pui întrebări. O poveste atât de tragică, iar misterul care învăluie fiecare pagină... acestea te fac să teoretizezi, însă asta nu înseamnă că povestea nu are un șir de întâmplări clar. Iar personificarea emoției a fost un lucru care m-a lăsat foarte plăcut impresionată.

Eu prefer să citesc o carte fără să știu prea multe despre ea, deoarece impactul este mai puternic, așa că voi încerca să nu divulg prea multe.

Această carte o prezintă pe Cadence Sinclair, care vine dintr-o familie cu avere. Familia ei se aduna vara, an de an, pe insula lor privată. Însă, în vara în care ea avea 15 ani, Cadence a avut parte de un accident de care nu își poate aminti, iar familia este de părere că este mai bine dacă nu îi vor aduce la cunoștință cele întâmplate. Accidentul a avut un impact emoțional puternic asupra ei, nu doar psihic, ci și fizic, lăsând-o cu dureri de cap îngrozitoare. Însă „în vara cu numărul 17”, Cadence decide că vrea să continue tradiția și să reînceapă vacanțele pe insulă, alături de mătușile și verisorii ei, bineînțeles, neștiind

nimic, încă, despre accident. Odată ajunsă pe insulă, începe să își pună și mai multe întrebări.

Frustrarea faptului că nu mai are memoria din acea seară o face să ia decizii pripite și să aibă dubii în legătură cu cine este ea și ce s-a întâmplat.

Finalul e și mai cutremurător și, în același timp, tragic.

Îți trebuie puțină răbdare pentru a înțelege și pentru a pune totul cap la cap. Așa că am ajuns la concluzia că, oricât de uimitoare este această carte pentru mine, s-ar putea să nu fie pentru toată lumea, tocmai din cauza poveștii și din cauza întrebărilor născute de-a lungul capitolelor. Bineînțeles, stilul în care autoarea a scris cartea poate da bătăi de cap unora, pentru că este un stil unic, pe care eu l-am găsit absolut superb. Fie iubesti, fie nu, această carte.

Desen realizat de Elisabetta Diac, clasa a IX-a A

Însă, părerea mea este că într-un fel sau altul, fiecare poate să înțeleagă ceva din cauza sfârșitului care este lăsat la interpretarea fiecărui cititor.

Este, într-adevar, o carte careia merită să-i fie acordată o șansă.

Elisabetta Diac, clasa a IX-a A,
Coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

FLUTURI DE IRINA BINDER
(Cronică literară)

„Un suflet liber este un suflet care iartă, care nu poartă încărcătura suferințelor și a dezamăgirilor.”

Fluturi de Irina Binder este un roman ce cuprinde 3 volume apărute în decursul a mai multor ani la rugămințile cititorilor. Romanul oferă o lecție de viață pe baza unei povești de iubire trăită chiar de către autoare. Povestea implică dramă, lacrimi, momente de suspans și întorsături de situație.

Totul a început când Irina, o tânără ce locuia în Brașov, întâlnește într-o seară doi bărbați ce aveau să îi schimbe radical viața. Este vorba despre Robert și Matei, două mari personalități ce locuiau în Snagov. În acea seară, Matei îi oferă o băutură Irinei, iar imediat după aceasta, ea primește un bilet prin care i se spune să părăsească locul unde se afla.

A urmat o relație, Irina mutându-se la Snagov alături de cei doi. Din cauza comportamentului agresiv al lui Matei, ea ajunge să se îndrăgostească de fratele adoptat al acestuia,

Robert, cu care trăiește o poveste amoroasă. A fost înșelată în repetate rânduri, lovită, înjosită, dar nu părăsea conacul datorită Cesarei, fetița lui Matei de care s-a atașat foarte tare.

În final, ni se prezintă ea, în Germani, la rudele sale, încercând să îl uite pe Robert și să își înceapă noua viață, care îi este dată peste cap din nou de acesta. O surprinde mutându-se în locuința liberă din acel bloc. Aflăm că a renunțat la fratele său pentru a putea fi cu iubirea vieții sale.

Am fost profund marcată de răsturnările de situație, de drama și iubirea surprinse în acest roman din care am învățat cât de mult contează să te pui pe tine pe primul plan și să iei deciziile potrivite la momentul potrivit. Fluturi este o poveste de iubire spusă altfel, o invitație în universul unui suflet fraged. O recomand cu drag celor care au uitat să iubească. Am învățat să iert și că pot trece peste impasuri.

Ciobanu Andreina Isabella, clasa a IX-a A,
Coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

SUB ACEEAȘI STEA DE JOHN GREEN
Cronică literară

„Sub aceeași stea este un amestec de melancolie, duiosie, înțelepciune și umor” – spun redactorii de la *The New York Times* despre bestsellerul lui John Green.

Cartea te fascinează chiar din primele capitole, nu numai din punctul de vedere al dramei, ci și al modului de scriere al lui Green.

Romanul urmărește, în cele 25 de capitole, povestea tulburătoare a unei fete de 16 ani, diagnosticată cu o formă de cancer tiroidian în fază terminală, la vârsta de doar 13 ani, ce îi afectează în mare parte plamanii. Drept urmare a acestei boli este obligată să poarte după ea un fel de butelie care îi oferă oxigenul necesar. Este îndrumată de mama sa să meargă la un grup de sprijin în urma căruia viața i se schimbă radical. De la monotonia în care trăia zilnic, citind aceeași carte mereu, *O durere supremă* de Peter Van Houten, și stabilirea acelorași obiceiuri

mereu, ajunge să se îndrăgostească iremediabil. La grupul respectiv îl întâlnește pe Augustus Waters, Gus, cum i se mai spune, aflat și el într-o situație asemănătoare, cu cancer osos. Baiatul îi arată că există multe lucruri de care merită să te bucuri și ca fiecare moment al vieții trebuie trăit la maxim. Asadar, Gus reușește să o scoată pe Hazel din depresia dobândită în urma bolii. Ea a ajuns să creadă că „depresia nu este un efect secundar al cancerului, depresia este un efect secundar al morții.”

În timpul întâlnirilor aceluia grup, discută, se privesc, își zâmbesc, iar el își face curaj și o invită la el acasă, la un film. Ea acceptă, și, după această escapadă, ajung la concluzia că au foarte multe în comun. Făcuseră schimb de păreri cu privire la cărți, ea prezentându-i cartea sa preferată, precizând faptul că se termină foarte brusc, iar autorul a declarat că nu va mai urma și un al doilea volum. El îi promite că o va citi, continuând-o din perspectiva lui.

După un timp, legătura dintre ei se intensifică și decid să iasă triumfători din lupta cu cancerul. În

cele din urmă, aleg să trăiască amândoi „sub aceeași stea”, steaua lor însemnând moartea.

După o serie de incidente neplăcute și momente frumoase împreună, relația lor ajunge să ia sfârșit în urma unui eveniment marcant din viața personajelor. „Steaua sub care trăiau” se stinge pe jumătate, lăsând în urmă totuși o amintire semnificativă a întregii lor povești de iubire, respectiv continuarea cărții *O durere supremă*.

MAITREYI FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU MAITREYI
PE SCENA TEATRULUI „RADU BELIGAN”
DIN BACĂU
(cronică de spectacol)

În data de 26.03.2018, ora 19:00, a avut loc spectacolul realizat după romanul „Maitreyi” de Mircea Eliade, având și intervenții din romanul „Dragostea nu moare”, de Maitreyi Devi. Acest spectacol a fost atât de mult așteptat atât din punctul meu de vedere cât și a celorlalți acest lucru se vede pentru că în sală în acele câteva minute, ni se părea că timpul stă pe loc.

Pe scena teatrului au fost prezenți: Maia Morgenstern – Maitreyi la șaiszeci de ani, Vlad Zamfirescu — Mircea Eliade(Allan), Raluca Aprodu — Maitreyi la șaisprezece ani, Doru Ana – Narendra Sen, Miral Solcanu — Chabu, Teodora Calagiu — Srimati Devi, Carla Teaha —Lilu, Mihai Nițu — Mantu, Radu Micu— Harold și Mădălina Dorobanțu — Servitoarea.

După spectacol îmi pun întrebarea :”Teatrul,...., sau literatura? „ Acest spectacol a început cu discursul Maitreyiei la șaiszeci de ani, când încă se simțea trădată de iubirea și încrederea acestuia. Totuși aceasta povestește cu atâta fidelitate și onestitate atunci când Eliade i-a spus că pe parcursul vieții o sa dorească să se mai întâlnească în cele mai importante momente. În primul rând, vrea să o vadă la nunta ei, apoi să o revadă atunci când va deveni mamă și, nu în ultimul rând, fiind și cel mai important pe patul de moarte.

Cineva spunea că o piesă de teatru trăiește de două ori: o dată în paginile cărții, iar a doua oară, adevărat și efervescent pe scena de teatru, zece personaje se mișcă, se dezvăluie o nouă poveste de

Romanul îi plasează pe cititori direct în mijlocul dramei, făcându-i să simtă chiar pe pielea lor suferința personajelor, din toate punctele de vedere.

John Green ne arată că, indiferent de obstacole, suntem capabili să iubim și să prețuim orice lucru mărunț, scufunzându-ne totodată în sinceritatea și cruzimea vieții.

Bianca Calcaianu, clasa a IX-a A,
coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

dragoste, descrie viața de zi cu zi și mai ales tradițiile și obiceiurile Indienilor. Pe parcursul spectacolului, ne sunt prezentate numeroase imagini ale Indiei, cu tradiții, obiceiuri și încrederea dar mai ales credința în zei .

Mircea Eliade și-a propus să realizeze „povestea de dragoste dintr-un european și o indiană”. Premiera spectacolului de teatru „Maitreyi” a fost realizat în anul 2008, la București în Campania Centrul de Arta. „ Namaste India”, Festivalul culturii Indienilor, a creat o legătură strânsă cu publicul, unde aceștia s-au bucurat de întâlnirea cu marii actori care au prezentat aceasta piesă de teatru, așa cum s-a întâmplat și de aceasta dată și în Bacău.

După părerea mea, „Maitreyi” ne încântă pe noi publicul pentru că este un roman dramatic dar totodată și un roman de dragoste. Am mai fost la piese de teatru, dar aceasta piesa pe mine m-a fascinat . După cum spune și Chris Simion :„ Acest roman este o poveste care te face să-ți lași sufletul sa respire”. În finalul romanului, „Dragostea nu moare”, Maitreyi Devi dă răspunsurile prin niște versuri care sugerează Dragostea ei din tinerețe pentru europeanul Eliade. Piesa de teatru „Maitreyi”, aplaudată de fiecare dată atât de furtunos la fiecare reprezentație, așa cum s-a întâmplat și acum pe scena Teatrului „Radu Beligan”, Bacău, reprezintă cu succes povestea de dragoste dintre cei doi îndrăgostiți și nu în ultimul rând viața Indienilor văzută de un european. Prin urmare, această piesă de teatru este o dovada a marilor succese, ai marilor regizori și actorilor români.

Elena-Laura Feciorita, clasa a IX-a A,
Coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

PĂRĂSIREA LOCULUI NATAL-UN OBICEI AL ROMANILOR?

(O anchetă printre elevii din colegiul nostru)

În rândul oamenilor din România a apărut tot mai mult obiceiul de a pleca din locul natal, părăsindu-și țara și încercând să-și creeze un viitor printre persoane străine. Cei mai mulți care hotărăsc să părăsească țara sunt tinerii, neștiind că o viață mai bună se face doar prin muncă, locul contând prea puțin. **De ce au românii mai multă încredere în altă țară decât în țara lor? Ce întrebări își pun oamenii înaintea să ia o astfel de decizie? Cum ar putea sistemul din România să oprească acest obicei, dar și ce părere au viitorii adulți?** Iată câteva întrebări la care, prin intermediul opiniilor câtorva dintre elevii liceului nostru vom încerca să răspundem în rândurile următoare:

[Anonim, clasa a XII-a C]: *Românii au mai multă încredere în altă țară decât în țara lor, deoarece anumite țări sunt mult mai dezvoltate, dar, în același timp, fiecare țară are anumite probleme cunoscute doar de locuitorii lor. Înaintea de o astfel de decizie, oamenii au întrebări despre locuri de muncă și despre adaptare. România ar putea să oprească această problemă prin crearea unor noi locuri de muncă, mult mai stabile și mai plăcute.*

[Anonim, clasa a XII-a D]: *Deoarece țara nu oferă oportunități, în special tinerii preferă să plece în alte țări pentru un trai mai bun. Ce viitor voi oferi copiilor mei? În primul rând, prin îmbunătățirea sistemului juridic și prin încercarea de a implementa o nouă mentalitate populației.*

[Ferică Alina, clasa a XII-a B]: *România, la ora actuală, nu oferă posibilitățile pe care le oferă cei din afară. Acolo, salariile sunt mai mari, serviciile medicale sunt mai bune. De exemplu, un barman, în Italia, câștigă mai mult decât un barman în România, care ia ca salariu minimum pe economie. În afară, se pot face mai multe intervenții chirurgicale și alte chestii, iar de asta mulți români aleg tratamentele din alte țări. Când un român alege să părăsească țara își pune ca întrebări: dacă va ajunge în locul unde trebuie, dacă salariul va fi cel stabilit (asta dacă e vorba de un contract de muncă stabilit cu o agentie, din timp), ce se va întâmpla cu cei din familie? Una din soluțiile pentru oprirea plecării oamenilor în afară ar putea fi mărirea salariilor.*

[Anonim, clasa a XI-a C]: *Românii au mai multă încredere în altă țară decât în țara lor*

deoarece în România nu sunt bine plătiți pentru serviciile lor, pe când o altă țară europeană oferă mult mai mult.

[Anonim, clasa a XI-a A]: *Consider că românii au mai multă încredere în altă țară decât în țara lor deoarece România contemporană nu este sigură. Aici, unde legile sunt schimbate de pe o zi pe alta, un om care vrea, de exemplu, să își deschidă o afacere, nu are siguranța în România că afacerea va avea profit, când, în 2 luni, pot fi schimbate unele legi astfel încât să aibă brusc de plătit mai multe impozite, sau să se impună alte norme pentru funcționare. Întrebările esențiale pe care cred că și le pun acești oameni sunt : Voi avea un trai sigur, fiind ajutat pe deplin de statul în care mă aflu? Îmi va respecta țara în care plec drepturile, pentru a avea un trai mai bun, față de țara mea? Sistemul din România ar putea deveni unul mai sigur prin respectarea unui program sigur? Aici se produc aceste schimbări deoarece se schimbă guverne la 2 luni, iar ceea ce face fiecare, este suprapus peste ideile celuilalt. Dacă ar exista un singur program, și certitudinea aplicării lui, cred că românii ar avea mai multă încredere în țara lor.*

[Anonim, clasa a X-a B]: *Pentru că economia și guvernul în alte țări le permit să se dezvolte pe plan economic mult mai ușor și să își exprime punctele de vedere mult mai liber. Libera exprimare în România e considerată a fi un lucru negativ atunci când persoana respectivă semnalează niște greșeli ale unor instituții s.a.m.d. Unde vor ajunge? Ce vor lucra? Cât de greu se vor integra? Care ar fi diferențele dintre România și respectiva țară? Prin schimbarea unor legi care sunt făcute în favoarea celor de la conducere și a celor cu funcții importante și oprirea corupției. De asemenea, pentru a rămâne românii în țara lor e nevoie de locuri de muncă bine plătite, de condiții favorabile la locul de muncă și, nu în ultimul rând, de mărirea alocațiilor și pensiilor și scăderea numărului de ajutoare financiare date celor care nu merită. Tot pentru a rămâne românii în țară este nevoie și de promovarea locurilor turistice, dar și de repararea unor zone turistice, muzee, parcuri, în scopul furnizării de profit și a atragerii străinilor.*

[Anonim, clasa a XII-a C]: *Românii au mai multă încredere în alte țări decât în țara lor pentru că alte țări le oferă mult mai multe beneficii, oportunități de a se dezvolta. Studentii aleg să plece în străinătate pentru a studia deoarece au mai multe șanse să exceleze decât dacă ar rămâne în România.*

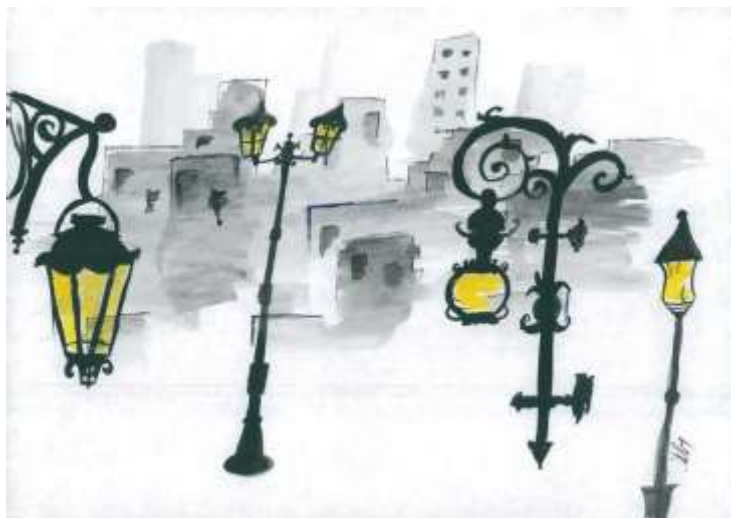
De ce? Pentru că încă suntem la stadiul în care există tineri valoroși, tineri cu mult potențial care au terminat o facultate, poate și un masterat și totuși nu au un loc de muncă bine plătit sau în domeniul în care au studiat atâția ani. Tot mai mulți tineri din România aleg să își continue studiile în instituțiile de învățământ din străinătate deoarece aceștia găsesc mai multe oportunități de a-și crea un trai mai bun acolo decât găsesc în țară. Avantajele pentru studenți sunt de necontestat: multiculturalism, posibilitatea de a învăța o limbă străină, posibilitatea de a face internship și de a câpăta experiență profesională încă de pe băncile școlii, programa școlară adaptată la cerințele pieței, posibilitatea de a lucra cu profesori interesați și foarte bine pregătiți etc. Tinerii români sunt dezamăgiți de sistemul de învățământ practicat în țară, sistem în care rareori se apreciază adevăratele valori.

[Ursache Maria, clasa a IX-a D]: *Din punctul meu de vedere, românii au mai multă încredere în țările din afară, deoarece sistemul le oferă un loc de muncă bine plătit și munca lor este apreciată. Oamenii sunt altfel, acolo nu există prejudecăți. Probabil înainte de a pleca, unii români se întrebă dacă merită plecarea în afară, având în vedere ca*

sunt lăsate în urmă familiile, prietenii, și tot ce îi leagă de ceea ce numesc România, adică acasă. În opinia mea, pentru a opri plecarea tinerilor, adulților și tuturor oamenilor din această țară, sistemul ar trebui să ofere locuri de muncă bine plătite, indiferent de vârsta și probabil schimbarea unor legi.

[Țugui Tania, clasa a XII-a A] *Deși avem o țară foarte frumoasă și cu mult potențial, este condusă de niște persoane cărora nu le pasă decât de bunăstarea lor și nu a țării, iar din această cauză am început să privim multe țări, unde salariile sunt mult mai convenabile, ca pe un loc unde ne putem începe o carieră sau să avem chiar și un loc de muncă modest. Oamenii își formează această decizie în urma a ceea ce văd și aud de-a lungul timpului, deci nu este cazul să își pună întrebări. Sistemul din România ar putea schimba ceva oferindu-le tinerilor și copiilor mai multe oportunități, motive să nu se gândească la faptul că altă țară e mai bună decât a lor, prin oprirea manipulării populației prin „vise” ce nu devin realitate.*

Bianca Iobașa, clasa a IX-a A,
Coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

PULSUL ADOLESCENȚEI

NU ÎNDRĂZNESC

de Delia Popa, clasa a X-a B
coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

*Nu îndrăznesc să par ceea ce sunt
- nebună și vioaie -
Și nu-ndrăznesc să-ți spun că ești
Atât de dulce când zâmbești.*

*Eu aș vrea să spun:
„Ba da, ba nu, ba da!”,
Dar când în ochii tăi privesc,
Nu știu decât să te iubesc.
Sau poate-ai vrea să spun ceva.
Nu vei putea să știi nici tu
Când e iubire și când nu.*

*Nu vei ști lăcrimând
Ochii singuri niciodată.
Nu-i vei ști suspinând
De iubirea mea curată.
Nu vei ști să te oprești,
Drumul duce mai departe.
Nu vei ști să iubești,
Vremea trece peste toate,
Iar ochii singuri niciodată
Nu pierd dragostea curată.*

ADEVĂR SAU MOARTE?

de Delia Popa, clasa a X-a B
coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

*Stau pusă pe gânduri și par abătută.
Motivul e cert, sunt supărată.
Cu ce-mi pot oare alunga tristețea?
Nu am cu ce, nu am puterea.*

*De ce s-ascund, de ce să fug?
„Să spun tot adevărul!”
O mică șans-aș mai avea
Să îmi alung tristețea.*

*Eu sufletul mi l-aș deschide,
Nu am cu ce, nu am puterea.
Dumnezeu poate ar vrea
Pământului să ma dea,
Și-n urma mea toți să spună:
„Și-a alungat toată tristetea
Spunând tot adevărul!”*

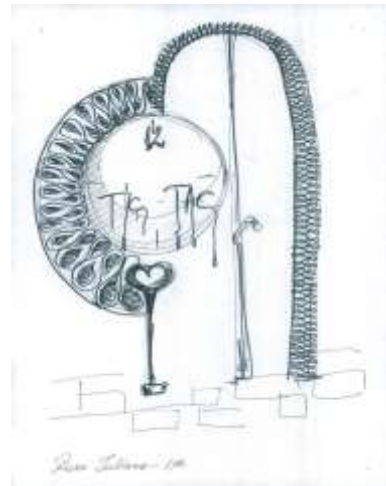
*Va sosi timpul când pe-amândoi
Moartea ne va trimite-n cimitire,
Va cădea ploaia, cu zumzet peste noi
Precum o muzică în nemurire.*

*Ce poate fi mai trist și mai urât
Decât lipsa soarelui de primăvară,
Când toamna încet ne-a adormit
În coșciugul vechi de sub pământul
lipsit de murmurare.*

IARTĂ-MĂ

*de Delia Popa, clasa a X-a B
coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela*

Sunt o picătură de ploaie
Strivită între genele tale grele de visuri...
În viața mea tu ai venit așa cum mi-am dorit...
În noaptea grea din ochii tăi,
Vreau să mă pierd și ăa umblu singură.
Te caut în amintiri,
Mi-e dor de tine!...
Și sufăr prea mult de singurătate,
Însă m-a cuprins un dor nebun.
Am alergat spre tine,
Pentru a-ți simți respirația caldă
Și inima vibrând sub palma mea.
Dar m-am înșelat,
Tu ți-ai lăsat amintirile
Să-ți zdrobească inima
Si să-ți distrugă viitorul.
Iartă-mă că mi-am purtat pașii prin sufletul tău,
Dar eram singură si soarele apunea!

Desen realizat de Iuliana Rusu,
clasa a XI-a B

GÂNDURI LA MIEZUL NOPTII

*de Casulschi Denisa-Elena, clasa a XII-a A,
coord. prof. Zaharia Carmen*

*Urăsc gândurile negative, cu toate că sunt una dintre persoanele care se îneacă într-o mare de gânduri negative, în ultimul timp...
Nu am pe nimeni care să mă ajute să mă ridic la suprafață, mă scufund, iar apoi mă zbat și tot mă zbat pentru o porție de aer.
Când reușesc să mă ridic la suprafață, pentru o secundă, simt că totul va fi bine... până când acest sentiment se pierde deasupra apei... Ciudat ca nu am spus „în adâncuri”? Nu?
În adâncuri mă aflu eu împreună cu toate visele mele ce nu vor ajunge la suprafață.
Deasupra însă, se afla o carieră reușită, o familie împlinită și persoane care să mă admire.
Nu știu să înot, ar trebui să știu, singură nu mă descusc, dar nici în mâinile altora nu mi-aș pune încrederea... Mâinile alea mă vor împinge și mai tare în adâncuri până voi ajunge la fund.
Dar dintre toate aceste mâini – care poate m-au ridicat la suprafață la o vreme și care, după ce s-au plictisit, mi-au dat drumul – exista numai o singură pereche de mâini care mă va ridica din apa mea murdară în care sunt pierdută și mă va învăța din nou să respir.*

*Voi scăpa, cât depre vise sunt lăsate, scufundate, lăsându-le doar niște simple vise.
Cel puțin așa voi crede eu, dar mai târziu, voi descoperi că ele, de fapt, au fost aduse cu mine la suprafață.*

Nu mă voi mai scufunda niciodată... voi învăța să înot.

„NU-I BINE-NTRE STRĂINI, HAI, VINO-ACASĂ!”

*de Ana-Maria Oproiu, clasa a X-a E
coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela*

*Oriunde te-ai afla în lumea asta
E-o Românie care nu te lasă
S-o uiți și gându-i ca năpasta –
„Nu-i bine-ntre străini, hai, vino-acasă”*

*Săraci suntem dar nu ne uităm urma
Muncim din greu, visăm s-avem o casă
Muncim, sperăm și gândul e ca arma
„Nu-i bine-ntre străini, hai, vino-acasă”*

*Copil din nou aș vrea să fiu!
Dorul de-ai mei pe inima-mi apasă
Și-mi spune mama-n gând, târziu,
„Nu-i bine-ntre străini, hai, vino-acasă”*

ÎN MIEZ DE IARNĂ

*de Munteanu Lucian-Andrei, clasa a XII-a D
coord. prof. Munteanu Nadina*

*În miez de iarnă m-am trezit
Cuprins de amintiri frumoase,
Când ore-ntregi am hoinărit
Cu sania, în zile friguroase.*

*Și-mi amintesc cu nostalgie,
Că asemenea vremuri nu or să mai fie.
Dar mă simt mai bogat acum,
Când amintirile mă năvălesc în drum.*

*Privesc în jur și parcă ieri era,
Când ore-n șir stăteam afară,
Nimic nu mă mai bucura,
Decât o tăvăleală prin zăpadă.*

*A fost, s-a dus acea copilărie,
Ce viitoare generații nu or să mai știe.
Dar, haideți, să ne bucurăm în parte,
Căci viața ne rezervă diversitate.*

*Dacă iarna nu ar exista,
Nu am avea atâta bucurie.
Ar fi pustiu sau ar fi altceva,
Întrebă, sufletul o știe!*

*Florile de gheață din fereastră
Ne umple sufletul de dimineață.
Pășim în fiecare zi cu nostalgie
Căci iarna nu ține o veșnicie.*

Desen realizat de Alexandra
Vrânceanu, clasa a XI-a B

CE VREMURI ...

*de Munteanu Lucian-Andrei, clasa a XII-a D
coord. prof. Munteanu Nadina*

*Ce vremuri, ce friguri, ce gheață!
Pășesc prin cruntele geruri,
Vântul mă biciuie-n față.*

*Prin oraș mă plimb cam tăcut,
Cerul e gri ca de plumb,
Obrazu-mi crapă ... de vânt e bătut.*

*În oraș ... se țin în rând,
Oameni mergând cu capu-n pământ,
Copii întinzând mâna, cerând.*

*Trec orbi bâjbâind ... parcă sunt
Roboți din lumi ne-ntâlnite
Ce vremuri, ce gheață, ce vânt!*

Desen realizat de Ana-Maria Veliche,
clasa a X-a B

POVEȘTI DE SEARĂ

*de Munteanu Lucian-Andrei, clasa a XII-a D
coord. prof. Munteanu Nadina*

*În prag de seară aș dori
Să fur din stele o poveste
În care să mai fim copii,
Iar luna să ne dea de veste*

*Că a-nceput în Univers
O nouă eră de iubire,
Ce poate fi transpusă-n vers
Și poate fi țesută-n fire*

*De aur, de la bunul soare
Și de argint, din vâl de lună,
Apoi împodobite-n floare,
Ce ne va crește împreună.*

*La pieptul tău să-mi pun urechea
S-ascult cum timpul se măsoară
Și-mi înșiră-n gânduri vechea
Poveste ce nu vrea să moară.*

*Dar ... n-am știut ... și ne-am născut
Cu suflet tot l-am făcut
Un cânt pe-acorduri de vioară,
Privesc luceafărul de seară.*

*De-ar fi să văd cum timpul zboară
Aș sta în loc și aș privi
Și l-aș ruga a mia oară
Te rog, un pic, poți poposi?*

*De aș putea zbura acum
Aș da din aripi să fac drum,
Pe unde m-ar putea urma
Iubirea și povestea mea.*

MAMA

*de Baci Lorena, clasa a XII-a D
coord. prof. Munteanu Nadina*

*Îți stă mereu aproape
Și, fără să-ți dai seama,
Te-ajută-n orice faci –
Nu-i alta decât mama.*

*Orice greșală ai face,
Oricât ai fi de rău,
Te-ascultă și te-ndrumă,
Iertându-te mereu.*

*Ea, fără să aștepte
Să-i dai ceva în schimb,
Ghicește ce-ți dorești,
Pătrunde-adânc în gând.*

*Cât încă e în viață,
Nu știm s-apreciem
Al vieții fir de ață
Desprinsă dintr-un ghem*

*Gândim c-așa se poartă
Pentru că se cuvine,
Uităm că uneori
Nu mai există mâine.*

*Învăță să ai grijă,
Profund s-o prețuiești,
Ține-o mai des de mână,
Cât mai ai timp să o iubești!*

PER ASPERA AD ASTRA

*de Zachman-Țișcă Roxana, clasa a X-a C
coord. prof. Munteanu Nadina*

*Per aspera ad astra
CTIB ne deschide fereastra.
Pentru al nostru viitor
Azi m-am făcut scriitor.*

*Ce frumos e la liceu!
Aici învățăm mereu
Mate, info sau biologie,
În viitor programare sau chirurgie.*

*Liceul ne pregătește în orice domeniu
Începi ca neștiutor și ajungi geniu.
Toți aici te vor susține
Fericirea o vei obține!*

*La concursuri și olimpiade voi merge și am
mers
Am contribuit cu ceva pentru Univers.
Problemele mi le-am șters,
Iar acum ies de pe vers.*

ANI DE LICEU

de Sava Cosmina, clasa a X-a C
coord. prof. Munteanu Nadina

Ancora a fost ridicată
Nava pornește, alunecă lin
Spre școala cea dragă,
Ne duce pe calea cu nume – DESTIN.

Clopoțelul sună ultima oară,
Pe pragul liceului azi ne aflăm.
Iată și clasa, și-a mea profesoară,
Pe care niciodată n-o să le uităm!

Am învățat în anii de liceu
A profesorilor povată,
Am trecut prin teze și prin greu
Cu a lor speranță.

Trecut-au toate fulger, ca un vis,
Și ne-am văzut azi oameni în lege,
Iar anii de liceu în piept au scris
Ceva ce nici mileniul nu va șterge.

Lângă noi au fost mereu
Profesorii, la bine și la greu.

LA NEIGE

Gânguț Radu, VIe
prof. coord. Andrei Oana

Il neige, il neige
On va à la luge.

De la blanche neige
On fait des boules lisses.

Les flocons s'agitent
...Mais les perce-neige poussent.

LA MAGIE DE L'HIVER

Bucur Petronela, VIe
prof. coord. Andrei Oana

À notre grande joie, l'hiver s'est installé
Froid, sauvage et pourtant ensoleillé.
Allons tous nous jeter dans la neige !
Faire de la luge, c'est notre privilège.

Petits et grands, la couche blanche
S'empare de notre univers,
Et des ris en avalanche
Témoignent de la magie de l'hiver.

HIVER

Murariu Miruna, VIe
prof. coord. Andrei Oana

*Les flocons de neige, beaux et duveteux
Couvrent la terre d'une nappe blanche.
Pour les enfants, ce n'est que jeu et
distraction
Tandis que les fleurs trépassent...*

*« L'hiver est merveilleux! » s'écrie un gamin
En plongeant dans la neige ;
Dans le jardin, les perce-neige
Maudissent l'hiver chafouin
Et rêvent du beau printemps !*

LE BEL HIVER

Mihalache Daria, VIe
prof. coord. Andrei Oana

*Parfois doux, parfois cruel,
L'hiver perçant, mais plein de lumière
Est arrivé de nulle part,
Il n'est jamais en retard.*

*L'hiver perçant, mais plein de lumière
Est arrivé de nulle part,
Il n'est jamais en retard.*

*Tout est blanc et si beau,
Il y a de la neige et des traîneaux.
Dans son costume traditionnel,
Nous apporte des cadeaux Père Noël.
Comme il est beau, l'hiver !*

*Tout est blanc et si beau,
Il y a de la neige et des traîneaux.
Dans son costume traditionnel,
Nous apporte des cadeaux Père Noël.
Comme il est beau, l'hiver !*

À LA LUGE

Șanta Andrada, VIe
prof. coord. Andrei Oana

*En haut de la colline,
Les enfants font de la luge
Par deux, par trois, glissent
Leurs traîneaux rapides.*

*L'un descend, l'autre monte
Tandis que d'autres trébuchent...*

*L'air est plein de joie, de cris,
Allez-y, mes petits !*

*Ne pleure pas, rigole
Si tu te renverses !
Prends ton temps et souris
Car c'est ça, la luge !*

CIUDĂȚENIA

Feciorița Elena Laura, clasa a-IX-a A
Coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

- Începând de azi, orele de canto și pian, nu se vor mai ține aici. Acest lucru să vă fie clar!
 - Domnule profesor, înțelegeți o dată pentru totdeauna că nu noi am stricat această bancă și piciorul pianului! Este inexplicabil și pentru noi, credeți-ne!
 - Păi atunci cum s-au întâmplat aceste lucruri din senin, dacă spuneți că nu voi ați cauzat aceste pagube?
 - Poate au mai avut ore și alți copii după noi!
 - Bine punctat! Am fost singurii care au avut ore în ziua respectivă?
 - Se poate ca vreounul, să vrea, să ne facă rău, poate că ne-a făcut cineva vrăji!
 - Copii, terminați cu aceste prostii! De ce nu recunoașteți?
 - Păii...
 - Aaa... și încă un lucru! Nu a fost nimeni după voi, dar mă simt trădat, în primul rând, pentru că am avut încredere în voi și voi ce ați făcut ?
 - Dar dacă ne asumăm vina șii...
 - Aha, deci, recunoașteți?
 - Nu, pentru că noi, după ce ați plecat, am terminat de compus versurile și am început să ne pregătim de plecare.
 - Bine, să zicem că vă cred, dar totuși cine? Presupun că nu fantomele!
 - Domnule profesor eu cred în fantome, pentru că le-am auzit cum cântau la pian.
 - Baicu, ești culmea de acum, ai iluzii!
 - Nu domnule profesor, era seară, iar eu și familia mea, ne-am hotărât să mergem la un concert simfonic! Când am ajuns în sală un pian era așezat în mijlocul scenei, iar un domn era așezat pe un scaun în lateral. Deodată, clapele pianului cântau singure, iar domnul de pe scenă s-a speriat și el, încât a leșinat! Noi, publicul, am început să ne întrebăm dacă această situație face parte din spectacol. Acea seară, a rămas chiar și acum misterioasă!
 - Într-adevăr, sunt uimit, dar te gândești că poate cineva din culise a făcut asta?
 - Domnule profesor, dar clapele pianului cântau singure, deci, fantomele există! După părerea mea, cum lumea crede în Dumnezeu, așa crede și în existența maleficului.
 - Și eu sunt de aceeași părere domnule profesor, poate că fantomele au stricat aceste lucruri.
 - Să zicem ca m-ați convins, pentru un moment . Măine mă voi întoarce și mă voi uita pe cameră. Abia atunci vom afla adevărul. dar dacă văd ca m-ați mințit, va trebui să luăm niște decizii serioase!
 - O idee foarte bună, așa veti putea înțelege că noi nu am făcut nimic.
 - Gata pe azi, pregătiți-vă să plecăm!
 - Domnule profesor, ce se aude?
 - Mai faci și misto! Ia mâinile de pe clape, imediat!
 - Dar nu fac nimic, am mâinile în buzunar.
 - Caragea, dă-te și tu de acolo, iar ești glumeț?
 - Domnule profesor, vă rog, nu sunt eu!
 - Încep să mă supăr și să mă enervez, vă rog faceți liniște și ieșiți din sală, acum!
- Deodată, ușa principală începe să se miște și să se audă niște zgomote dincolo de ea. Toți am încremenit și rămăsesem fără nicio suflare. Totul era ciudat, toată această întâmplare era derulată în reluare de parcă cineva făcuse o scenă, pentru că toată această întâmplare în care nimeni nu numai știa cum să reacționeze să se poată înțelege și să fie deslușită.

FANTEZIE

de Petru Cercel, clasa a IX-a A,
Coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

Și dincolo de ușa cu boltă pe care tocmai o deschiseseam, văzusem ceva de necrezut, ceva straniu. În acea cameră argintie, un laborator abandonat în care zărisem o chestie fosforescentă lăsată de fantome în fiecare colțișor al camerei. Prima dată am crezut că sunt substanțe chimice sau că îmi joacă feste imaginația mea cea bogată. Intrând ușor în laborator am început să aud zgomote ciudate și mormăituri în care îmi auzeam și numele, mă băgau în sperieți și parcă eram în altă lume. În a doua secundă deschid ochii și laboratorul era plin de chimiști. Fiecare făcea ceva. Toți purtau halate albe și lungi, aveau ochelari și carnete în care erau tot felul de formule. Câțiva dintre ei, care păreau a fi în rang mai mare, lucrau la niște experimente cu substanțe radioactive. M-am gândit că este imposibil așa ceva, pentru că în urmă cu foarte puține minute laboratorul era gol și plin de acea substanță pe care o lasă fantele, ectoplasma.

Nedumerit și înfiorat, m-am dus la unul dintre chimiști să îmi lămuresc nelămurirea. M-am apropiat ușor de el și am întrebat ce se întâmplă, unde mă aflu. Acesta s-a uitat la mine ca și cum ar ști ce se întâmplă. Mi-a zis că suntem în mijlocul unui experiment care consta în readucerea la viață a unor animale. Am mai întrebat în ce an suntem pentru că totul părea așa de retro și demodat. Mi-a răspuns că suntem în 1928, având o expresie surâzătoare, ironică. Totul era foarte ciudat, nu știam ce se întâmplă, așa că m-am retras puțin, să aștept un experiment, să îmi dau seama mai exact ce și cum voiau să facă.

Chimiștii au luat un raton, l-au scufundat în două substanțe radioactive, apoi pe o platformă metalică ce ducea spre acoperiș, l-au pus așteptând un fulger să trăznească. Mă simțeam ca în Frankenstein. După câteva minute aud un zgomot puternic și un oribil miros de arsură, și platforma s-a coborât ușor... Ca să vezi! Acel raton era în picioare, ca nou!

Sincer să fiu am fost șocat când am văzut aceasta, dar am decis să rămân calm ca să nu mă fac de rușine în fața acelor chimiști.

Am stat puțin și m-am gândit că nimic din ceea ce se întâmplă nu e normal, pierdusem noțiunea spațiului, uitasem unde mă aflu, am început să fiu una cu laboratorul din 1928. M-am adunat puțin, m-am scuturat și am început să mă gândesc la ce ar trebui să fac... Am clipit adânc și tot în jurul meu se făcuse alb-negru. Nimic nu mai avea culoare și parcă nici viață.

Chimistul trece la etapa a doua, și anume modificarea genetică a ratonului. Toți păreau a fi speriați, inclusiv domnul cu care am vorbit mai devreme, dar nu s-au oprit. Unul dintre ei a luat ratonul readus la viață și l-au plasat pe una dintre cele două mini-platforme de metal ale combinatorului de ADN. Pe cealaltă mini-platformă era așezat un câine readus la viață prin aceeași metodă prin care a fost readus și ratonul. După ce au pornit transformatorul, a început să scoată fum, nu îl mai puteau opri și tot ce vedeam erau lumini roșii. Toți erau panicați ca și cum știau că aici le e sfârșitul. Toată imaginea era dramatică, tot alb-negru, luminile roșii, panica acelor chimiști...

Deodată, transformatorul a explodat, iar eu mă trezesc din nou unde eram la început. Inima imi bătea ca o tobă de paradă, iar totul era ca înainte, pustiu și straniu. Se pare că am călătorit în trecut...

TIMPUL, UN SECRET

de Elisabetta Diac, clasa a IX-a A,
Coord. prof. Zaharia Carmen-Mihaela

- Ce crezi despre cartea asta?
- Nu cred că e pe gustul meu!...
- Mă duc să caut pe alt raft, poate găsesc ceva mai interesant.

Mark s-a dus să caute prin celelalte mii de rafturi din biblioteca locală, o bibliotecă foarte mare. Atât de mare încât simți că te poți pierde. Eu am rămas la cărțile mele științifice. Nu am citit prea multe cărți de acest gen, însă de ceva timp vin aici în fiecare zi și deschid cărțile la niste pagini oarecare și încep să citesc. Este plăcut pentru că îmi dau seama cât de multe lucruri credeam că știu, când, de fapt, sunt atât de multe lucruri pe care nici nu mi le puteam imagina.

Însă ziua de astăzi era diferită. S-au întâmplat foarte multe lucruri ciudate. Simțeam că ceva nu este la locul lui. Nu am vrut să merg singură acasă, așa că Mark a acceptat să vină cu mine. Acum suntem aici, la bibliotecă. Am decis să ne oprim aici în drum spre casă.

Nu am găsit pe acel raft cărți pe care să nu le fi citit deja, așa că m-am dus să îl caut pe Mark. Am început să am aceeași senzație cum că ceva lipsește. Mi-a luat ceva timp până să îmi dau seama că biblioteca era goală. Biblioteca, cea care era mereu plină de oameni încât aproape simțeam că nu mai este loc și pentru tine era goală. Am început să mă panichez când am observat că și Mark lipsește. M-ar fi anunțat dacă pleca. Nici telefonul nu îl mai aveam cu mine. Poate era o urgență și a trebuit să plece și a uitat să mă anunțe! Mi-am amintit că mi-am lăsat telefonul pe un raft lângă cărțile mele științifice, însă nu mai era acolo. Doar că eu îmi amintesc exact locul lui.

M-am uitat la ceas. Era unul mare, din lemn, vintage. Îți dădea senzația că te aflai în casa bunicii. Acele ceasului indicau ora 11:30. Nimic nu mai avea sens. Îmi amintesc că am terminat cursurile la ora 14:00. Ies la ora 14:00 în fiecare vineri. Era imposibil să fi fost ora 11:30! Era vineri. Am încercat să mă calmez cât timp ieșeam din clădire. Afară, totul părea diferit, clădirile arătau diferit. Magazinele, casele, blocurile, arătau atât de anost, dădeau o atmosferă sumbră, parcă mă aflăm în alt oras. Vin în fiecare zi aici. Cum de nu am observat până acum?

Mă uitam prin jur, dar străzile erau goale, nu vedeam pe nimeni. Totul era pustiu. Am intrat în cea mai apropiată cafenea. Bineînțeles, era gol. M-am uitat în stânga, spre teighea. Era o persoană în vârstă, o femeie. M-a văzut și am observat că se uita mirată la mine, poate din cauză că a văzut cât de panicată eram. M-am apropiat de ea, încercând să par cât mai calmă.

Nu mi se părea cunoscută, ceea ce era puțin ciudat pentru că locuiesc în acest oraș de când eram mică și vin des la această cafenea și nu am văzut-o până acum. Dar, la cât de multe lucruri s-au întâmplat în ultimele douăzeci de minute, nu dădeam prea multă importanță acestui fapt, mai ales pentru că nu îmi mai recunoșteam nici orașul.

- Bună ziua!
- Ne pare rău, am închis!
- Îmi cer scuze, vreau doar să vă întreb ceva...
- Am închis!

Desen realizat de Iuliana Rusu,
clasa a XI-a B

- Este un telefon disponibil? Mi-am pierdut telefonul și trebuie să iau legatura cu cineva! Vă rog! Nu durează mai mult de două minute!

- Domnisoară, pentru ultima oară, am închis! Nu te pot ajuta nici pe tine, nici pe oricine altcineva care vine aici! Este trecut cu mult de ora închiderii. Nici nu știu ce mai cauți pe străzi, e periculos!

A început să mă conducă spre ieșire. Mi-am încercat norocul pentru ultima oară:

- Vă rog, chiar este urgent! Trebuie să iau legătura cu familia mea! Acum am încercat să par disperată, însă, în apărarea mea, chiar eram.

Femeia s-a oprit:

- Tatăl e în armată?

Nu am spus nimic, a oftat:

- Bine, poți să folosești telefonul, dar să fie repede!

Tatal meu nu era în armată, nici nu știu de ce a crezut asta, însă trebuia să iau legătura cu Mark, așa că am lăsat-o să creadă.

-Vă mulțumesc mult!

-Telefonul e în colțul din dreapta.

Femeia se duce spre teighea, iar eu mă îndrept spre telefon. Era unul destul de vechi. Aveam nevoie de două monede pentru a forma un număr. Am căutat repede prin buzunare și am găsit două. Le-am pus în aparat și am format numărul de telefon, numărul lui Mark.

Telefonul continua să sune fără să răspundă nimeni la el până când se închide. Am încercat să-l mai formez a doua oară, poate l-am scris greșit, dar nu mai puteam, am rămas fără monede. Poate nu mai avea baterie la telefon. Am decis să merg acasă.

WHERE IS THE BUTTERFLY?

Azoitei Costel, clasa a X-a D,
Coord. prof. Budeanu Cristina

There once was a wise man who lived in the mountains surrounded by his students. Two of them were very intelligent and they always asked him many questions. The wise man, in turn answered all their questions without hesitation. They became very impatient with this situation because they realized he was indeed very wise and decided to come up with a question the man wouldn't know the answer to. One of them caught a butterfly in his hands and said: "This time, he won't know the answer!" "What are you going to do?" "I'm going to ask the wise man if the butterfly is dead or alive. If he says it's dead, I will open my hands and I will let him fly. If says that it's alive, I will quickly crush it and kill it." The two students approached the wise man and they asked him if the butterfly was alive or dead. The wise man calmly replied. It all depends on you. It's in your hands".

Our life, our future is in our own hands like the butterfly. We do not have to ask an oracle or a fortune teller about our future will be, because the future lies in us, in our hearts, in our power to change the world, making it better, more beautiful and cleaner. And we can change the world not by trying to change the people around us, but by changing ourselves first, by trying to become better people. Accepting the idea that we are different and each of us has his own role in the world is the first step to be made if we want to become better people and thus to improve the world we live in.

Abraham Lincoln said that" the best way to predict the future is to create it". At his turn Anatole France considered that" the past cannot die because the future will be born of it ". The power to find answers related to our future lies in us and I strongly believe that we must not be afraid of the future, because whatever might happen to us is for our best. Think about Mihai Nesu, that famous

Romanian football player. He was famous and rich, but his career came to an end within twenty seconds because of an accident, which left him paralyzed. More than that, his wife abandoned him. How the future would look like from such a perspective? Dark, cruel, painful? At first sight, the future meant spending the whole life in a wheel chair. Not so convenient, isn't it? But let's have a look into the deeper side of the things! You know, you can make wonderful things from a wheel chair such as creating a foundation that paid more than 75, 000 thousands euros for 26 children with disabilities from Romania. The power of helping those children was in his hand, like the butterfly even he was in a wheelchair.

When a door of happiness closes, another one opens. But we often look so much at the closed door that we are not able to see the one that opened for us. Sometimes life teaches us some tough lessons, but they are not as useless as they might seem. You will always have compassion and understanding for people, if you too have gone through trouble and overcome them with the help of the people around you. You will become wiser and stronger because you have lived such stories and you understand certain things. The key is to not to complain about your fate, not to blame the others or the destiny, but to find the strength that will help you to succeed regardless the circumstances. This means in fact to invent your future, to be wise enough to make lemonade, when life gives you lemons.

LETTRE A LA NATURE

Muraru Ana – Roxana, XIIe A

Prof. coord. Andrei Oana - Maria

Je regarde autour de moi avec curiosité et joie ; il y a tant de choses à découvrir si l'on le veut vraiment!

La création se trouve à la base de notre existence. Toi, comme moi, nous sommes les deux le résultat de la création qui nous a offert cet empire de la survie.

Chacun de nous devient à un moment donné un artiste, lorsqu'on ressent le besoin de s'évader, de rafraîchir, de renouveler. Mais la création du beau ne suppose pas créer des choses grandioses, étonnantes aux yeux des autres, elle engendre la création des choses utiles à nous tous. Cette chose, néanmoins, ne serait pas possible sans ton aide. Nous puisons notre inspiration en toi, et les matières premières à la création aussi.

Tout homme éprouve un moindre chose découverte. l'homme, c'est la création. Depuis des temps d'évoluer... Il a créé le feu, maintenant, mais étonnantes des sources d'énergie, des scientifiques. Au fil des siècles, il a cessé de forger des outils en avait peut-être déjà été réalisé de rien que d'une idée.

cet instinct de forger, de valoriser la création. Lucian Blaga disait que le destin de l'homme ne cesse d'être immémoriaux. Comme il avait et a encore raison ! l'homme ne cesse de créer la roue – des choses banales à leur époque. Et il a continué avec des vêtements, des armes, des appareils millénaires, l'homme n'a jamais apportant des modifications à ce qui existait ou en imaginant de nouveaux à partir

L'homme a commencé comme un petit forgeron et a fini comme un grand *homo faber*. Les uns considèrent que c'est l'intelligence qui nous différencie des animaux, d'autres que c'est cette capacité

de créer et fabriquer des outils qui améliorent continûment la qualité de notre vie. J’oserais dire que les deux sont inséparables.

Ma chère Nature, l’homme est un *homo faber*, c’est sa destinée, semble-t-il. Mais on oublie que cet *homo faber* se trouve en chacun de nous : on admire les avancées de la technologie, de la médecine mais tout acte a des conséquences sur notre milieu environnant et sur notre vie. Nous sommes les créateurs de notre propre vie ; nos actions laissent des traces sur ton visage et souvent ce sont des rides. Je te demande pardon, au nom de mes frères et sœurs qui ont oublié leur travail de *homo faber* et le lien qui nous unit, Homme et Nature ; inséparables, forgeant ensemble le milieu dans lequel nous vivons avec la moindre de nos actions.

Tout homme devrait être conscient qu’il est un *homo faber*, même s’il n’a pas inventé des choses extraordinaires !

LETTRE A MOI

Ma chambre, le 10 octobre 2015

Ma chère,

J’aurais aimé que ces pensées me soient passées par la tête il y a quelques années... J’aurais aimé avoir pu t’écrire alors, avoir regardé la feuille de papier avec le même sourire qui joue maintenant sur mes lèvres, avoir senti des larmes de joie tomber sur les mots soigneusement manuscrits.

Mais, à ce moment-là, je ne savais de la vie que ce que je voyais devant mes yeux. Et mon film était devenu amer et triste, noir et blanc et, dans la plupart du temps, sauf les sanglots et les cris, muet. Tu le sais très bien...tout homme, tout jeune construit son monde autour des choses simples, futiles, superficielles et qui ne comptent pas vraiment à sa vie. Et tout se passe de la sorte jusqu’à ce qu’un jour, le désir de te prouver un jeune « terrible » et l’indifférence t’emmènent vivre dans un monde inconnu auparavant, créé par les conséquences de tes actes. Dans ce monde, il n’y a pas d’innocence... Il n’y a que larmes, souffrance et tourments. Tu es arraché des douces journées de l’enfance et tout ce qui était beau une fois se dissipe dans la fumée.

Ne pleure pas maintenant! Maintenant, c’est fini! Maintenant, tu es – JE SUIS un *homo faber*. Tous le sont.

Mon destin s’est toujours trouvé dans ma paume, entre mes mains. Quand j’étais enfant et je jouais, je riais toujours de n’importe quoi. Quand je passais mon temps avec mes amis... Quand lors d’un instant d’inattention, la voiture m’a renversée... En toute situation, j’ai eu la possibilité de choisir. Et oui, tu peux recevoir de la souffrance même si tu es l’artisan de ton propre destin, tout comme tu peux recevoir du bonheur... et comme tu peux demander de l’aide.

Ta famille sera toujours prête à t’aider, elle sera auprès de toi quoi que ce soit et dans notre cas, les docteurs feront de leur mieux pour que la guérison soit possible. Eux, ils sont des *homo faber*. Créateurs de leurs vies, mais aussi de la nôtre: par leurs actions, leur appui, leurs appareils si bizarres...

Aujourd’hui, tout va bien, tu vas bien. C’est comme auparavant. Toi, tu peux oublier ce que tu as créé négativement au fil du temps. Car tu as pris ta vie en tes mains, ta vie qui n’est qu’à toi.

Ne t’efforce pas d’imaginer une réponse à ma lettre, je le sais déjà!

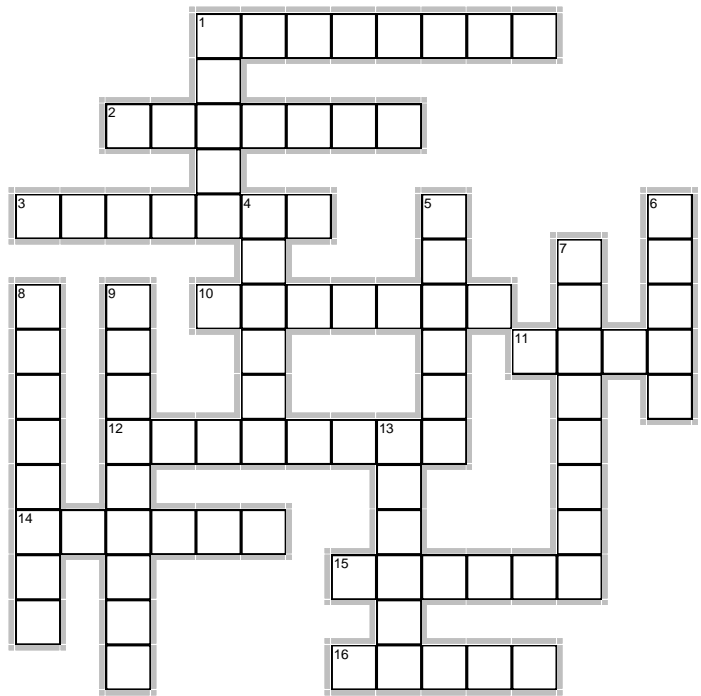
Isabelle

Archip Bianca – Cezara, XIIe A
Prof. coord. Andrei Oana - Maria

REBUS. PERSONALITĂȚI ROMÂNE

ORIZONTAL

1. Numele artistului român care a realizat lucrările: *Sărutul, Poarta Sărutului, Păsări măiestre, Muza adormită, Domnișoara Pogany, Coloana infinitului, Masa tăcerii.*
2. Scriitoare de origine română, premiată de Academia Franceză, creatoare a operelor: *Les Huits Paradise, Izvor, țara sălciilor, Papagalul verde, Destinul lordului Thomson, La bal cu M. Proust, Viața unei prietenii, Confesorul și poezii.* (Martha...)
3. Scriitorul român de renume mondial, celebru prin operele sale: *Cântăreața cheală, Scaunele, Rinocerii, Regele moare, Pietonul văzduhului, Setea și foamea, Delir în doi, Omul cu valize, Călătorie în lumea morților* (Eugen...).
10. A fost numită „Grădina Maicii Domnului”.
11. Numele românului care a inventat aeroplanul.
12. „Luceafărul poeziei românești”.
14. Renumit istoric al religiilor și scriitor român, autorul operei *Sacrul și profanul* (Mircea...).
15. Numele muzicianului român cunoscut mai ales pentru crearea a două *Rapsodii române.*
16. Fost ministru al învățământului, care, la sfârșitul secolului al XIX-lea, a înfiintat bacalaureatul (Spiru...).

EclipseCrossword.com

VERTICAL

1. Autorul primului tratat de bacteriologie din lume (Victor...).
4. Autorul celebrelor: *Tratat de descompunere, Silogismele amărăciunii, Ispita de a exista, Istorie și utopia, Căderea în timp, Demiurgul cel rău, Despre neajunsul de a te fi născut, Sfârtecure, Eseurile.*
5. Petrarca Poenaru a fost românul care a inventat... (neart...).
6. Prenumele ultimului rege al României.
7. Românul care a inventat insulina (Nicolae Constantin ...).
8. Prima gimnastă din lume care a primit nota zece într-un concurs olimpic de gimnastică (Nadia...).
9. Întemeietorul statului dac.
13. Inventatorul român al avionului cu reacție (Henri...).

Foto sus: Colegiul Tehnic „Ion Borcea” Buhuși, corpul A
Foto jos: Colegiul Tehnic „Ion Borcea” Buhuși, corpul B

